

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΠΑΝΝΥΧΙΣ**

Προκαταρκτικά. (Κανών του Μ.Σαββάτου).
Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ,
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.
Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡμῶν δόξα σοι.

Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς
Ἀληθείας, ὁ Πανταχοῦ Παρὼν καὶ τὰ Πάντα
Πληρῶν, ὁ Θησαυρὸς τῶν Ἀγαθῶν καὶ Ζωῆς
Χορηγός, ἐλθέ καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν καὶ
καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον,
Ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τρισάγιον.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος
Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (ἐκ γ').

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ
νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε,
ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα,
συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι
καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ
ὀνόματός σου. Κύριε ἐλέησον (γ'').

Δόξα... Καὶ νῦν...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ
ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ
θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν
ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον, καὶ

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΠΑΝΝΥΧΙΣ**

Προκαταρκτικά. (Κανὼνας τοῦ Μ.Σαββάτου).
Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός μας πάντοτε· Καὶ τώ-
ρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.
Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ μας, ἡ ἐλπίδα μας, δόξα
σ' ἐσένα.

Βασιλιά Οὐράνιε, Παρηγορητῆ, τὸ Πνεῦμα τῆς
ἀλήθειας, ὁ ὁποῖος εἶσαι παρὼν παντοῦ, καὶ γεμίζεις τὰ
πάντα, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ χορηγὸς τῆς ζωῆς,
ἔλα καὶ κατοίκησε μέσα μας, καὶ καθάρισέ μας ἀπὸ κά-
θε κηλίδα, καὶ σῶσε, Ἀγαθέ, τίς ψυχές μας.

Τρισάγιο.

Εἶσαι Ἅγιος ὁ Θεός Πατέρας, Ἅγιος δυνατὸς ὁ Υἱός,
Ἅγιος ἀθάνατος τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐλέησέ μας. (Τρίς).

Δόξα στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στό Ἅγιο
Πνεῦμα. Καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν
αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάδα, ἐλέησέ μας. Κύριε, δεῖξε ἔλεος στίς
ἁμαρτίες μας. Δέσποτα, συγχώρησε τίς ἀνομίες μας.
Ἅγιε, ἔλα καὶ θεράπευσε τίς ἀσθενείες μας, γιὰ χάρη
τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ἐλέησον. (Τρίς).

Δόξα.. Καὶ νῦν...

Πατέρα μας, πού κατοικεῖς στοὺς οὐρανοὺς, ἅς εἶναι
ἀγιασμένο τὸ ὄνομά σου. Ἄς ἔλθει ἡ Βασιλεία σου. Ἄς
γίνει τὸ θέλημά σου, ὅπως στὸν οὐρανὸ ἀπὸ τοὺς
Ἄγγέλους, ἔτσι καὶ στή γῆ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Τὴν

ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησον (ιβ').

Δόξα... καὶ νῦν...

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ Χριστῷ, τῷ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμός Ν'. (50).

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

τροφή μας τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴ ζωὴ δώσε μας σήμε-
ρα. Καὶ συγχώρησε σ' ἐμᾶς τὰ ἁμαρτήματά μας, ὅπως κι
ἐμεῖς συγχωροῦμε αὐτούς πού ἁμαρτήσαν σ' ἐμᾶς. Καὶ
μὴν ἐπιτρέψεις, νά πέσουμε σέ πειρασμό, ἀλλὰ
ἀπάλλαξέ μας ἀπὸ τὸν πονηρό.

Διότι δική σου εἶναι ἡ Βασιλεία καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ
δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων
Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον. (12 φορές).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἐλᾶτε, νά προσκυνήσουμε καὶ νά προσπέσουμε
στόν Βασιλιά μας καὶ Θεό.

Ἐλᾶτε, νά προσκυνήσουμε, καὶ νά προσπέσουμε
στόν Χριστό, τὸν Βασιλιά μας καὶ Θεό.

Ἐλᾶτε νά προσκυνήσουμε, καὶ νά προσπέσουμε, σ'
αὐτόν, στόν Χριστό τὸν Βασιλιά καὶ Θεό μας.

Ν'. Ψαλμός.

Ἐλέησέ με, Θεέ μου, σύμφωνα μέ τό μέγα ἔλεός σου,
καὶ σύμφωνα μέ τό πλῆθος τῆς εὐσπλαχνίας σου σβῆσε
ἐντελῶς τὴν παρανομία μου.

Πλύνε με πάλι καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀνομία μου, καὶ
ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισέ με.

(Ζητῶ τό ἔλεός σου), διότι ἐγὼ ἀναγνωρίζω τὴν
ἀνομία μου καὶ ἡ ἁμαρτία μου ὀρθώνεται μπροστά μου
γιὰ πάντα.

Σ' ἐσένα ἀποκλειστικά ἁμαρτήσα, καὶ ἔπραξα τό
πονηρὸ μπροστά σου· (Τὰ ὁμολογῶ αὐτά), γιὰ νά
φανεῖς, πόσο δίκαιος εἶσαι στίς καταδικαστικές

<p>Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.</p> <p>Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.</p> <p>Ραντιεῖς με ὑσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.</p> <p>Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.</p> <p>Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.</p> <p>Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.</p> <p>Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.</p> <p>Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.</p> <p>Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.</p> <p>Ρῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν</p>		<p>ἀποφάσεις σου, καὶ νὰ ἀναδειχθεῖς νικητῆς, ὅταν κακόβουλα σέ ἐπικρίνουν.</p> <p>(Ἐλέησέ με), διότι μέσα σέ ἀνομίες ἔγινε ἡ σύλληψή μου, καὶ μέσα σέ ἁμαρτίες μέ κνοφόρησε στά σπλάχνα τῆς ἡ μητέρα μου.</p> <p>Ἐσύ ἀγαπᾶς τὴν ἀλήθει· φανέρωσέ μου τὰ ἄγνωστα καὶ κρυμμένα μυστήρια τῆς σοφίας σου, (γιά νὰ φυλαχθῶ).</p> <p>Θά μέ ραντίσεις μέ ὑσσώπο (ποῶδες φυτό ὅπως ὁ βασιλικός) καὶ θά καθαρισθῶ· θά μέ πλύνεις καὶ θά λευκανθῶ πιό πολύ ἀπό τό χιόνι.</p> <p>Θά μέ κάνεις νὰ ἀκούσω λόγια πού προξενοῦν ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη· θά αισθανθοῦν ἀγαλλίαση τὰ ταπεινωμένα ὅστά μου (τά κόκκαλά μου).</p> <p>Ἀπόστρεψε (γύρισε) τό πρόσωπό σου ἀπό τίς ἁμαρτίες μου, καὶ σβῆσε ἐντελῶς ὅλες τίς ἀνομίες μου.</p> <p>Καρδιά καθαρὴ κτίσε μέσα μου, Θεέ μου, καὶ ἐγκαίνιασε στά κατάβαθά μου πνεῦμα μέ ὀρθό φρόνημα.</p> <p>Μὴ μέ ἀπορρίψεις ἀπό τό πρόσωπό σου, καὶ μὴν ἀφαιρέσεις ἀπό μένα τό Πνεῦμα σου τό Ἅγιο.</p> <p>Δῶσε μου τὴν ἀγαλλίαση γιά τὴ σωτηρία, πού προέρχεται ἀπό σένα, καὶ στήριξέ με μέ πνεῦμα αὐτοκυριαρχίας .</p> <p>Ἔτσι θά διδάξω τό νόμο σου σέ πολλούς παρανόμους, ὥστε νὰ ἐπιστρέψουν σ' ἐσένα πολλοὶ ἀσεβεῖς.</p> <p>Ἀπάλλαξέ με, Θεέ μου, Θεέ Σωτήρα μου, ἀπό τὴν ἐνοχὴ τῶν αἱμάτων, (πού χύθηκαν ἐξ αἰτίας μου)· Τότε ἡ</p>
--	--	---

<p>δικαιοσύνην σου.</p> <p>Κύριε τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.</p> <p>Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.</p> <p>Ἀγάθυνον Κύριε ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.</p> <p>Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους. Κανών. (Τοῦ Ὁρθρου τοῦ Μεγάλου Σαββάτου). Ωιδὴ Α'. Ὁ Εἰρμὸς. «Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, ὑπὸ γῆς ἔκρυψαν, τῶν σεσωσμένων οἱ Παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ Νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».</p> <p>Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον, καὶ ἐπιτάφιον, ᾠδὴν σοι ἄσομαι, τῷ τῇ ταφῇ σου ζωῆς μοι, τὰς εισόδους διανοίξαντι, καὶ θανάτῳ θάνατον, καὶ Ἄιδην θανατώσαντι.</p>		<p>γλῶσσα μου θά διαλαλεῖ μέ ἀγαλλίαση τὴν ἀγαθὴ δικαιοσύνη σου.</p> <p>Κύριε, θά ἀνοίξεις τὰ χεῖλη μου, καὶ τό στόμα μου θά διαλαλεῖ τόν ὕμνο σου.</p> <p>Διότι, ἂν ἤθελες θυσία, εὐχαρίστως θά τὴν πρόσφερα. Ἐσὺ ὅμως δέν μένεις εὐχαριστημένος μέ ὀλοκαυτώματα (θυσία πού καίεται ὅλο τό ζῶο).</p> <p>Θυσία εὐάρεστη στόν Θεό εἶναι ἡ ψυχὴ ἢ συντετριμμένη· καρδιά συντετριμμένη καὶ ταπεινωμένη ὁ Θεός δέ θά τὴν περιφρονήσει.</p> <p>Δεῖξε, Κύριε, ἀγαθοσύνη στή Σιών μέ τή χάρη σου, καί ἄς ξαναχτισθοῦν τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ.</p> <p>Τότε θά δεχθεῖς θυσία σύμφωνη μέ τό Νόμο σου, εὐχαριστήρια θυσία καὶ ὀλοκαυτώματα.</p> <p>Τότε θά μποροῦν νά ἀνεβάσουν ἐπάνω στό βωμό σου νεαρούς ταύρους.</p> <p>Κανόνας. (Τοῦ Ὁρθρου τοῦ Μεγάλου Σαββάτου). Ωιδὴ Α'. Ὁ Εἰρμὸς. Τόν Κύριο, πού κάλυψε στό κῦμα τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας τόν τύραννο (τόν Φαραώ), πού καταδίωκε τοὺς Ἑβραίους, οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν πού σώθηκαν τότε, τόν ἔκρυψαν κάτω ἀπό τή γῆ (στόν τάφο). Ἀλλά ἐμεῖς, ὅπως οἱ νέες τότε, ἄς ψάλλουμε στόν Κύριο· Διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος.</p> <p>Κύριε Θεέ μου, ἐγὼ θά ψάλω ὕμνο κατά τὴν κηδεῖα σου καὶ ἄσματα ἐπιτάφια, σ' ἐσένα πού μέ τὴν ταφή σου μοῦ ἀνοιξες τίς εισόδους τῆς ζωῆς, καὶ θανάτωσες τό θάνατο καὶ τόν ἄδη μέ τό θάνατό σου.</p>
---	--	---

Ἄνω σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν τάφῳ, τὰ ὑπερκόσμια, καὶ ὑποχθόνια, κατανοοῦντα Σωτήρ μου, ἔδονεῖτο τῇ νεκρώσει σου. Ὑπὲρ νοῦν ὠράθης γάρ, νεκρὸς ζωαρχικώτατος.

Ἵνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας, ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς· ἀπὸ γὰρ σοῦ οὐκ ἐκρύβη, ἡ ὑπόστασίς μου ἢ ἐν Ἀδάμ· καὶ ταφεῖς φθαρέντα με, καινοποιεῖς, Φιλάνθρωπε.

Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν ἀσχέτως, ἡ Κτίσις κατιδοῦσα, ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῶ συνείχετο. Οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε, κραυγάζουσα».

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς ὁράσεις πληθύνας· νῦν δὲ τὰ κρυφία σου, θεανδρικῶς διετράνωσας, καὶ τοῖς ἐν Ἄϊδη Δέσποτα· οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ἦπλωσας τὰς παλάμας, καὶ ἦνωσας τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα· καταστολῇ δὲ, Σῶτερ, τῇ ἐν σινδόνι καὶ μνήματι, πεπεδημένους ἔλυσας· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε, κραυγάζοντας.

Σωτήρα μου, οἱ ὑπερκόσμιοι (οἱ οὐράνιοι) Ἄγγελοι καὶ οἱ νεκροὶ στὸν ἄδη, βλέποντάς σέ ταυτόχρονα ἐπάνω στὸν οὐράνιο θρόνο καὶ κάτω στὸν τάφο, συγκλονίζονταν γιὰ τὴ νέκρωσή σου. Διότι φάνηκες ταυτόχρονα κατὰ τρόπο ἀκατανόητο νεκρὸς καὶ πηγὴ (ἀρχηγός) τῆς ζωῆς.

Γιὰ νὰ γεμίσεις τὰ πάντα μὲ τὴ δόξα σου, κατέβηκες στὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς· Διότι ἡ ὑπαρξή μου πού στό πρόσωπο τοῦ Ἀδάμ ἔπεσε στή φθορά, δέν ἦταν δυνατό νὰ κρυφθεῖ ἀπὸ σένα· Καὶ ἀφοῦ θάφτηκες, μὲ κάνεις καινούριο, Φιλάνθρωπε, ἐμένα πού εἶχα φθαρεῖ.

Ωιδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμὸς.

Ἡ Δημιουργία βλέποντας κρεμασμένο ἐπάνω στὸν Σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ, ἐσένα πού κρέμασες ὅλη τὴ γῆ στὰ νερά χωρὶς στηρίγματα, κατεχόταν ἀπὸ μεγάλη ἔκπληξη κραυγάζοντας· Δέν ὑπάρχει Ἅγιος ἀπὸ τὴ φύση του ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.

Κύριε, ὑπέδειξες προτυπώσεις τῆς ταφῆς σου ἀπὸ παλαιὰ μὲ πολλά προφητικά ὁράματα· Τώρα ὁμως ὑπέδειξες περίτρανα τὰ ἄγνωστα πρὶν μυστήριά σου γιὰ τὸ θεανθρώπινό σου πρόσωπο, καὶ σ' αὐτούς πού ἦταν στὸν ἄδη· Οἱ ὁποῖοι κραυγάζουν· Δέν ὑπάρχει Ἅγιος ἀπὸ τὴ φύση του ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.

Ἄπλωσες τίς παλάμες σου στό Σταυρό, Σωτήρα, καὶ ἔτσι ἔνωσες αὐτούς πού ἦταν πρὶν σέ διάσταση (Θεὸ καὶ Ἄνθρωπο)· Μὲ τὸ ὅτι τυλίχτηκες σέ σεντόνι καὶ μπῆκες σὲ τάφο, ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὰ δεσμά τοὺς νεκρούς, οἱ ὁποῖοι κραύγαζαν· Δέν ὑπάρχει Ἅγιος ἀπὸ τὴ φύση του ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.

<p>Μνήματι καὶ σφραγίσιν, ἀχώρητε, συνεσχέθης βουλήσει· καὶ γὰρ τὴν δύναμίν σου, ταῖς ἐνεργεῖαις ἐγνώρισας, θεουργικῶς τοῖς μέλλουσιν· οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλὴν σου Κύριε φιλάνθρωπε.</p> <p>Ωιδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμὸς. «Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προορῶν Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ δυναστῶν διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ὀμιλῶν τοῖς ἐν Αἴδη, ὡς παντοδύναμος».</p> <p>Ἐβδόμην σήμερον ἡγίασας, ἦν εὐλόγησας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα, καὶ καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καὶ ἀνακτώμενος.</p> <p>Ῥωμαλαιότητι τοῦ κρείττονος, ἐκνικήσαντός σου, τῆς σαρκὸς ἢ ψυχῆ σου διήρηται· σπαράττουσα ἄμφω γὰρ δεσμούς, τοῦ θανάτου καὶ Αἴδου, Λόγε τῷ κράτει σου.</p> <p>Ὁ Αἴδης, Λόγε, συναντήσας σοι, ἐπικράνθη, βροτὸν ὀρῶν τεθεωμένον, κατάστικτον τοῖς μάλωψι, καὶ πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δέ, διαπεφώνηκεν.</p> <p>Ωιδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμὸς. «Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς</p>		<p>Κύριε, ἐσύ πού δέν εἶναι δυνατό νά χωρέσεις σέ ἓνα μέρος, περιορίσθηκες θεληματικά σέ τάφο μέ σφραγίδες· Διότι μέ τίς θεϊκές ἐνέργειες(τά θαύματά) σου ἔκανες γνωστή τή δύναμή σου σ' αὐτούς πού ψάλλουν· Δέν ὑπάρχει Ἄγιος ἀπό τή φύση του ἐκτός ἀπό σένα, Κύριε φιλάνθρωπε.</p> <p>Ωιδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμὸς. Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ προβλέποντας τή θεϊκή σου ταπείνωση στόν Σταυρό φώναζε ἐκστατικός· Ἐσύ Ἀγαθέ, συνέτριψας τή δύναμη τῶν ἰσχυρῶν (τῶν δαιμόνων) πλησιάζοντας τούς νεκρούς τοῦ ἄδη, ὡς παντοδύναμος.</p> <p>Σήμερα ἁγίασες, Σωτήρα, τήν ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδας, τήν ὁποία ἁγίασες πρὶν μέ τήν κατάπαυση τῶν ἔργων τῆς Δημιουργίας· Διότι καταργεῖς ὅλα τά παλιά καί τά ἀνακαινίζεις, μέ τήν ἀνάπαυσή σου στόν τάφο, καί τήν ἐπάνοδό σου στή ζωή.</p> <p>Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐπειδή μέ τή δύναμη τοῦ ἰσχυρότερου (τῆς Θεότητος) νίκησες (τόν ἀντίπαλο), ἡ ψυχῆ σου χωρίσθηκε ἀπό τό σῶμα· συντρίβοντας μέ τή δύναμή σου τίς ἀλυσίδες καί τοῦ θανάτου (μέ τό Σῶμα σου), καί τοῦ ἄδη (μέ τήν ψυχῆ σου).</p> <p>Ὁ ἄδης, Λόγε τοῦ Θεοῦ, πικράθηκε, ὅταν σέ συνάντησε, ἐπειδή ἔβλεπε ἄνθρωπο πού θεώθηκε, (ἄνθρωπο) γεμάτο βέβαια ἀπό τά σημάδια τῶν πληγῶν, ἀλλά καί παντοδύναμο, καί ἀπό τό φρικτό αὐτό θέαμα πέθανε.</p> <p>Ωιδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμὸς Ὁ Ἡσαΐας, Χριστέ, ὅταν εἶδε τό ἀβασίλευτο φῶς τῆς</p>
---	--	---

συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν
ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν·
Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν
τοῖς μνημείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ
ἀγαλλιάσονται».

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλαστοουργὸς
χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδῶν καὶ τάφος
ὑπεμφαίνουσι, τὸ συνόν σοι, Λόγε, μυστήριον· ὁ
εὐσχήμων γὰρ βουλευτής, τὴν τοῦ σέ φύσαντος
βουλήν σχηματίζει· ἐν σοὶ μεγαλοπρεπῶς
καινοποιοῦντός με.

Διὰ θανάτου τὸ θνητόν, διὰ ταφῆς τὸ
φθαρτὸν μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ
θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἡ
γὰρ σὰρξ σου διαφθορὰν οὐκ εἶδε Δέσποτα, οὐδὲ
ἡ ψυχὴ σου εἰς Αἴδου, ξενοπρεπῶς
ἐγκαταλέλειπται.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν, καὶ λογχευθεὶς τὴν
πλευρὰν Πλαστοουργέ μου, ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν
ἀνάπλασιν, τὴν τῆς Εὐᾶς Ἀδάμ γενόμενος,
ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς, ὕπνον φυσίζων, καὶ
ζωὴν ἐγείρας ἐξ ὕπνου, καὶ τῆς φθορᾶς ὡς
παντοδύναμος.

Ἰδιὴ ΣΤ'. Ὁ Εἰρμός.

θεϊκῆς σου ἐμφανίσεως πού ἔγινε σ' ἐμᾶς, ἀγρυπνώντας
ἀπὸ τὰ χαράματα κραύγαζε· Θά ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί
καὶ θά σηκωθοῦν ὅσοι βρίσκον-ται στὰ μνήματα, καὶ
ὅλοι πού εἶναι στὸν ἄδη θά ἀναγαλλιάσουν (θά
χαροῦν).

Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀνακαινίζεις τοὺς γήϊνους τοὺς
ἀνθρώπους, μέ τό νά γίνης γήϊνος ἐσύ ὁ Πλαστοουργός,
καὶ τό σεντόνι (μέ τό ὁποῖο τυλίχθηκες), καὶ ὁ τάφος
(στόν ὁποῖο ἐναποτέθηκες), (πού ἦταν καὶ τὰ δύο και-
νούρια), ὑποδηλώνουν τό μυστήριον πού συνυπάρχει μα-
ζί σου, (τὴν ἀνακαινίση)· Διότι ὁ ἐπίσημος βουλευτής (ὁ
Ἰωσήφ πού ἦταν μέλος τοῦ συνεδρίου), ἀπεικονίζει τό
σχέδιο τοῦ Πατέρα πού σέ γέννησε, καὶ ὁ ὁποῖος μέ
ἀνακαινίζει μεγαλόπρεπα.

Κύριε, μέ τό θάνατό σου μεταβάλλεις τὴ θνητότητα
(τοῦ ἀνθρώπινου γένους σέ ἀθανασία), καὶ μέ τὴν ταφή
σου τό φθαρτό (ἀνθρώπινο γένος σέ ἀφθαρσία)· Διότι
μέ τρόπο πού μόνο στό Θεό ἀρμόζει τό φθαρτό τό κά-
νεις ἀφθαρτο, μέ τό νά κάνεις ἀθάνατο, αὐτό πού πῆρες
ἀπὸ μᾶς (τὴ φύση μας)· Διότι ἡ σὰρκα σου δέ γνώρισε
φθορά, Κύριε, οὔτε ἡ ψυχὴ σου ἔμεινε στὸν ἄδη· Πρᾶγμα
παράδοξο.

Ἐσύ πού γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ τρυπήθηκες
στήν πλευρά, Πλαστοουργέ μου, ἀπ' αὐτὴν (τὴν πλευρά)
ἀναδημιούργησες τὴν Εὐᾶ, ἐπειδὴ ἔγινες νέος Ἀδάμ·
(Ἔτσι καὶ σύ) κοιμήθηκες (στό Σταυρό) τό ζωογόνο
ὑπνο, καὶ ὡς παντοδύναμος σήκωσες τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν
ὑπνο καὶ τὴ φθορά.

Ἰδιὴ ΣΤ'. Ὁ Εἰρμός.

«Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητώις Ἰωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ παθόντος καὶ ταφῆ δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου, τοῦ θηρὸς ἀνέθορε, προσεφώνει δὲ τῇ κουστωδία. Οἱ φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε».

Ἀνηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης, Λόγε ἦς μετέσχεσ σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυται σου, ὁ ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους· ἀλλὰ καὶ οὕτω μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, εἰς ὑπάρχεις Υἱός, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον, ἔφν τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου, τῆς σαρκός ἢ χοϊκῆ οὐσία, ἀλλ' ἢ Θεότης ἀπαθῆς διέμεινε· τὸ φθαρτὸν δὲ σου πρὸς ἀφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καὶ ἀφθάρτου ζωῆς, ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, Ἄιδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεῖς ἐν τάφῳ, Κραταιέ, ζωαρχικῆ παλάμη, τὰ τοῦ θανάτου, κλειῖθρα διεσπάραξας, καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀψευδῆ, Σῶτερ, γεγονῶς νεκρῶν πρωτότοκος.

Ωιδῆ Ζ'. Ὁ Εἰσμὸς.

Κλείσθηκε, ἀλλὰ δὲν κρατήθηκε τελικὰ μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ κήτους ὁ Ἰωνᾶς· Διότι προτυπώνοντας ἐσένα, πού ἔπαθες καὶ παραδόθηκες σέ ταφῆ, ἀναδύθηκε (ξεπήδησε) ἀπὸ τὸ θηρίο ὡς ἀπὸ (νυφικό) θάλαμο, καὶ φώναζε στοὺς φρουροὺς τοῦ τάφου σου· Ἔσεῖς πού φυλάγετε τὸ μνήμα μάταια καὶ ἄσκοπα, χάσατε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ πού προοριζόταν γιὰ σᾶς.

Θανατώθηκες ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲ χωρίσθηκες, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη σάρκα πού προσέλαβες· Διότι, ἂν καὶ καταλύθηκε ὁ ναὸς τοῦ σώματός σου κατὰ τὴν ὥρα τοῦ Πάθους, ἀλλὰ καὶ ἔτσι ἦταν μία ἢ ὑπόστασις (τὸ πρόσωπο) τῆς Θεότητος καὶ τῆς ἀνθρώπινης σάρκας σου· Διότι καὶ στίς δύο φύσεις εἶσαι ἕνας Υἱός, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Τὸ σφάλμα τοῦ Ἀδάμ θανάτωσε τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὄχι τὸν Θεό, ὑπῆρξε ἀνθρωποκτόνο, ἀλλὰ ὄχι θεοκτόνο· Διότι ἂν καὶ πέθανε ἡ γήϊνη οὐσία τῆς σάρκας σου, ἢ Θεότητα ὅμως ἔμεινε ἀπαθῆς· Διότι τὴ φθαρτὴ ἀνθρώπινη σάρκα σου τὴν μετέβαλες σέ ἀφθαρτη, καὶ τὴν ἀνέδειξες πηγὴ ἀφθαρτης ζωῆς ἐξ αἰτίας τῆς Ἀναστάσεώς σου.

Βασιλεύει, ἀλλὰ ὄχι αἰώνια, ὁ ἄδης ἐπάνω στὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· Διότι ὅταν ἐσύ, Παντοδύναμε, τοποθετήθηκες στὸν τάφο, μέ τὴν παλάμη σου, πού δίνει ζωὴ, συνέτριψας τίς κλειδαριές τοῦ θανάτου, κι ἐκήρυξες, Σωτήρα, ἀληθινὴ λύτρωση, σ' ἐκείνους πού κοιμῶνταν ἐκεῖ (στὸν ἄδη) ἀπὸ αἰῶνες, μέ τὸ νὰ γίνεις ὁ πρῶτος πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς.

Ωιδῆ Ζ'. Ὁ Εἰσμὸς.

«Ἄφραστον θαῦμα! Ὁ ἐν καμίνῳ ῥυσάμενος, τοὺς Ὀσίους Παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.»

Τέτρωται Ἄιδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος τὸν τρωθέντα λόγχῃ τὴν πλευράν, καὶ στένει πυρὶ θειῷ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ὀλβιος τάφος! ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος, ὡς ὑπνοῦντα τὸν Δημιουργόν, ζωῆς θησαυρός, θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεισιν, ἢ τῶν ὅλων δέχεται ζωὴ, καὶ τοῦτον πηγὴν, δείκνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Μία ὑπῆρχεν, ἢ ἐν τῷ Ἄιδῃ ἀχώριστος, καὶ ἐν τάφῳ, καὶ ἐν τῇ Ἐδέμ, Θεότης Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

«Ἐκστηθι φρίπτων οὐρανέ, καὶ

Ἀνέκφραστο εἶναι αὐτὸ τὸ θαῦμα! Αὐτὸς πού γλύτωσε στό καμίνι τοὺς εὐσεβεῖς Νέους ἀπὸ τῆ φλόγα, νεκρός, χωρὶς πνοῆς, τοποθετεῖται στὸν τάφο, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν πού τοῦ ψάλλουμε· Θεέ μας πού εἶσαι ὁ Λυτρωτῆς μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Τραυματίσθηκε βαριά στὴν καρδιά ὁ ἄδης, καθὼς δέχθηκε αὐτὸν πού τραυματίσθηκε μὲ λόγχῃ στὴν πλευρά καὶ στενάζει, ἐπειδὴ κατατρῶγεται ἀπὸ τὴ θεϊκὴ σου φωτιά, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν πού τοῦ ψάλλουμε· Θεέ μας πού εἶσαι ὁ Λυτρωτῆς μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Πόσο πλούσιος εἶναι ὁ τάφος τοῦ Κυρίου! Διότι, ἀφοῦ δέχθηκε τὸν Δημιουργό ὡς νὰ κοιμῶταν, ἀναδείχθηκε θησαυροφυλάκιον θεϊκό τῆς ζωῆς, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν πού τοῦ ψάλλουμε· Θεέ μας πού εἶσαι ὁ Λυτρωτῆς μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Σύμφωνα μὲ τὸν νόμο πού ἰσχύει γι' αὐτούς πού πεθαίνουν, ἢ ζωὴ τῶν πάντων (ὁ Χριστός) δέχεται, νὰ τοποθετηθεῖ σὲ τάφο, καὶ τὸν ἀναδεικνύει πηγὴ ἀναστάσεως, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν πού τοῦ ψάλλουμε· Θεέ μας πού εἶσαι ὁ Λυτρωτῆς μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Μία καὶ ἀδιαίρετη ἦταν ἡ Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, καὶ στὸν ἄδη (μαζὶ μὲ τὴν ψυχὴ του), καὶ στὸν τάφο (μαζὶ μὲ τὸ Σῶμα του), καὶ στὸν Παράδεισο (μαζὶ μὲ τὸ ληστή), μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν πού τοῦ ψάλλουμε· Θεέ μας πού εἶσαι ὁ Λυτρωτῆς μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανέ, ἄλλαξε ὄψη ἀπὸ τὴ φρίκη σου (γιὰ ὅσα

σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὄν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Λέλυται ἄχραντος ναός, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συνανίστησι σκηνήν. Ἀδάμ γὰρ τῷ προτέρῳ δεύτερος, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, κατήλθεν μέχρις Ἰαίδου ταμείων· ὄν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπαυται τόλμα Μαθητῶν, Ἀριμαθαίας δὲ ἀριστεύει Ἰωσήφ· νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θεώμενος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, αἰτεῖται, καὶ κηδεύει κραυγάζων· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὦ ἀγαθότητος! ὦ ἀφράστου ἀνοχῆς! ἐκὼν γὰρ ὑπὸ γῆς σφραγίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ πλάνος Θεὸς συκοφαντεῖται· ὄν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τόν

συμβαίνουν), καὶ ἅς συγκλονισθοῦν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· Διότι νά, ὁ Θεὸς πού κατοικεῖ στὸν οὐρανό, κατατάσσεται μαζί μέ τούς νεκρούς, καὶ φιλοξενεῖται (θάβεται ὡς ξένος) σέ μικρό τάφο· Αὐτόν ἐσεῖς Νέοι δοξολογεῖτε τον, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε τον, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ὑπερυψώνετε τον αἰῶνια.

Καταλύθηκε (καταστράφηκε) ὁ ἀμόλυντος Ναός (πέθανε τό Σῶμα τοῦ Κυρίου), ἀλλά (ἀναστήνεται καί) ἀναστήνει μαζί του τή σκηνή πού ἔπεσε (τή δυναστεία τοῦ Δαυῖδ πνευματικά). Διότι γιά χάρη τοῦ πρώτου Ἀδάμ (ὡς δεύτερος (Ἀδάμ), αὐτός πού κατοικεῖ στά ὑψιστα Οὐράνια, κατέβηκε μέχρι τὰ κατώτατα μέρη τοῦ ἄδη· Αὐτόν ἐσεῖς Νέοι δοξολογεῖτε τον, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε τον, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ὑπερυψώνετε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐπαψε (χάθηκε) ἡ τόλμη τῶν Μαθητῶν, καὶ ἀριστεύει ὁ Ἰωσήφ ἀπό τήν Ἀριμαθαία· Διότι βλέποντας νεκρό καὶ γυμνό τό Θεό τῶν ὅλων, τόν ζητεῖ καί τόν κηδεύει κραυγάζοντας· Ἐσεῖς οἱ Νέοι δοξολογεῖτε τον, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε τον, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἦ στά πρωτοφανῆ θαύματα! ὦ στήν ἀγαθότητα! ὦ στήν ἀνέκφραστη ἀνοχή! Διότι μέ τή θέλησή του σφραγίζεται κάτω ἀπό τή γῆ, αὐτός πού κατοικεῖ στά ὑψιστα οὐράνια, καὶ συκοφαντεῖται ὡς λαοπλάνος ὁ Θεός· Αὐτόν ἐσεῖς Νέοι δοξολογεῖτε τον, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε τον, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ὑπερυψώνετε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Καταβασία.

Ἦμνοῦμε, δοξολογοῦμε, καὶ προσκυνοῦμε τόν

Κύριον.

Ὁ Εἰρμός. Ἐκστηθι φρίττων... (Ὡς ἀνωτέρω).

Ὡιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

«Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς, συνέλαβες Υἱόν· ἀναστήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεός, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ μεγαλύνοντας».

Ἐπὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς ὠδῖνας φυγοῦσα, ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, ἀναρχε Υἱέ· νῦν δὲ σὲ Θεέ μου, ἄπνουν ὀρῶσα νεκρόν, τῇ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης, σπαράττομαι δεινῶς· ἀλλ' ἀνάστηθι, ὅπως μεγαλυνθήσωμαι.

Γῆ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν Ἄιδου οἱ πυλωροί, ἡμφιεσμένον βλέποντες στολήν ἡμαγμένην, Μῆτερ, τῆς ἐκδικήσεως· τοὺς ἐχθροὺς ἐν Σταυρῷ γὰρ πατάξας, ὡς Θεός, ἀναστήσομαι αὐθις καὶ μεγαλύνω σε.

Ἀγαλλιάσθω ἡ Κτίσις, εὐφραινέσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσκύλευται Ἄιδης! μετὰ μύρων Γυναῖκες προσυπαντάτωσαν τὸν Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐᾷ, λυτροῦμαι παγγενῆ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Καταβασία.

Κύριο.

Ὁ Εἰρμός. Ἐκστηθι φρίτων... (Ὅπως παραπάνω).

Ὡιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μὴ θρηνεῖς γιὰ μένα, Μητέρα, βλέποντας στὸν τάφο ἐμένα τὸν Υἱό σου πού συνέλαβες στὴν κοιλιὰ σου χωρὶς ἄνδρα· Διότι θά ἀναστηθῶ καὶ θά δοξασθῶ, καὶ θά ἐξυψώσω μὲ δόξα αἰώνια ὡς Θεός, αὐτοὺς πού μὲ πίστη καὶ πόθο σὲ δοξάζουν ὑπερβολικά.

Ἐχοντας ἀπόφυγει κατὰ τὴ γέννησή σου τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ μακαρίσθηκα ὑπερβολικά, Υἱέ μου ἀναρχε (πού δὲν ἔχεις ἀρχή)· Τώρα ὁμως, Θεέ μου, πού σέ βλέπω νεκρό χωρὶς πνοή, αἰσθάνομαι νά μὲ κατακόβει σκληρά τό δίκικοπο σπαθί τῆς λύπης· Ἀλλὰ ἀναστήσου ἀπὸ τοὺς νεκρούς, γιὰ νά δοξασθῶ κι ἐγώ μὲ μεγάλη δόξα.

Μητέρα μου, μὲ σκεπάζει ἡ γῆ μὲ τὴ θέλησή μου, ἀλλὰ φρίττουν οἱ φύλακες τοῦ ἄδη (οἱ δαίμονες), ἐπειδὴ μὲ βλέπουν ντυμένο τὴ στολή τῆς τιμωρίας τους βαμμένη στό αἷμα μου· Λοιπὸν ἀφοῦ συντριψῶ μὲ τὴ σταύρωσή μου τοὺς ἐχθροὺς δαίμονες, ὡς Θεός, θά ἀναστηθῶ πάλι, καὶ θά σε γεμίσω ἀπὸ δόξα.

Ἄς ἀγάλλεται ἡ Δημιουργία, ἃς εὐφραίνονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι· Διότι ὁ ἐχθρὸς ἄδης νικήθηκε καὶ ἀπογυμνώθηκε ἀπὸ τὴ δύναμή του! Οἱ Μυροφόρες Γυναῖκες ἃς ἐτοιμάσουν τὰ ἀρώματα, καὶ ἃς ἔλθουν νά μὲ προῦπαντήσουν· Διότι λυτρῶνῶ τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐᾷ μὲ ὅλο τό γένος τους, καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα θά ἀναστηθῶ.

Καταβασία.

<p>«Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ... (Ὡς ἀνωτέρω). Ἀπολυτίκιον. Ὅτε κατήλθες... (Ἐκ τοῦ Βήματος). Ἐκτενής. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς... (Ἐκ τοῦ Βήματος). Ἀπόλυσις. Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν... (Ἐκ τοῦ Βήματος).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΟΡΘΟΣ ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ</p> <p>Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, καὶ δοξάσατε Χριστόν τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Τὴν Ἀνάστασίν σου, χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· Καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς κα- ταξίωσον ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σε δοξάζειν. Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκετεύσωμεν. Σοφία. Ὁρθοί. Ἀκούσωμεν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγε- λίου. Εἰρήνη πᾶσι. Καὶ τῷ πνεύματί σου. Ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον Ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα. Πρόσχωμεν.</p> <p>Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι. Κατὰ Μᾶρκον. (ΙΣΤ'. 1-8). Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἢ</p>		<p>«Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ... (Ὅπως παραπάνω). Ἀπολυτίκιον. Ὅτε κατήλθες ... (Ἀπό το Βῆμα). Ἐκτενής. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς... (Ἀπό τό Βῆμα). Ἀπόλυσις. Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν... (Ἀπό τό Βῆμα).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΟΡΘΟΣ ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ</p> <p>Ἐλᾶτε, λάβετε φῶς, ἀπό τό ἀβασίλευτο φῶς, καί δο- ξάστε τὸν Χριστό, πού ἀναστήθηκε ἀπό τοὺς νεκρούς. Οἱ Ἄγγελοι, Χριστέ Σωτήρα, ὑμνοῦν τὴν Ἀνάστασὴ σου στοὺς οὐρανοὺς· Καὶ ἡμᾶς τοὺς γήινους καταξίωσέ μας, νά σέ δοξάζουμε μέ καθαρὴ καρδίᾳ. Ἄς ἱκετεύσουμε τὸν Κύριο τό Θεό μας, νά καταξιωθοῦμε νά ἀκούσουμε τό ἅγιο Εὐαγγέλιο.</p> <p>Ἐδῶ εἶναι ἡ Σοφία. Ἄς σταθοῦμε ὄρθιοι. Ἄς ἀκούσουμε τό ἅγιο Εὐαγγέλιο. Εἰρήνη σέ ὅλους σας. Καὶ στό πνεῦμα σου. Ἄς προσέξουμε τό ἀνάγνωσμα, πού εἶναι ἀπό τό ἅγιο Εὐγγέλιο, κατὰ Μᾶρκον (ὅπως τό ἔγραψε ὁ Μᾶρκος). Δόξα σ' ἐσένα, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα. Κατὰ Μᾶρκον (ΙΣΤ'. 1-8). Ὅταν πέρασε τό Σάββατο, ἢ Μαρία ἢ Μαγδαληνή</p>
---	--	---

Μαγδαληνή και Μαρία ή του Ιακώβου και Σαλώμη ήγόρασαν αρώματα, ίνα έλθοῦσαι αλείψωσι τόν Ἰησοῦν. Καί λίαν πρωΐ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καί ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκῦλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν· ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε, Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον; ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν, ἀλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου, εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

ΟΡΘΡΟΣ

Δόξα τῇ ἀγία, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν χαρισάμενος.

Στίχ. α' Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ

καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν αρώματα, γιὰ νὰ ἔλθουν καὶ νὰ αλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ πολὺ πρωΐ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδας ἔρχονται στό μνημεῖο, καθὼς ἀνέτελλε ὁ ἥλιος κάτω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα. Καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους· Ποιὸς θὰ μᾶς παραμερίση τὴ μεγάλη πέτρα ἀπο τὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου; Καὶ ὅταν ὑψώσαν τὰ μάτια τους, βλέπουν ὅτι εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἡ πέτρα. Καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους τὰ παραπάνω, γιατί ἡ πέτρα ἦταν πολὺ μεγάλη. Καὶ μόλις μπῆκαν στό μνημεῖο, βλέπουν ἕνα νέο, πού καθόταν στά δεξιά τοῦ μνημείου ντυμένος μέ λευκὴ στολή, καὶ θαμπώθηκαν (φοβήθηκαν). Κι ἐκεῖνος λέγει σ' αὐτές· Μὴ φοβᾶσθε· Ἐξέρω, ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ πού σταυρώθηκε· Ἀναστήθηκε, νὰ ὁ τόπος ὅπου τὸν ἐτοποθέτησαν. Ἀλλὰ πηγαίνετε, πείτε στοὺς Μαθητές του καὶ στὸν Πέτρο, ὅτι πηγαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς στὴ Γαλιλαία. Ἐκεῖ θὰ τὸν δεῖτε, ὅπως σᾶς εἶπε. Καὶ ἀφοῦ ἐβγήκαν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο· Καὶ τίς κατεῖχε τρόμος καὶ κατάπληξη, καὶ σέ κανένα δὲν εἶπαν τίποτε, γιατί φοβοῦνταν.

Δόξα σ' ἐσένα, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα

ΟΡΘΡΟΣ

Δόξα στὴν Ἁγία καὶ Ὁμοούσια (τῆς ἴδιας οὐσίας) καὶ Ζωοπάροχη καὶ Ἀδιάρετη Τριάδα πάντοτε, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. (Εἶθε νὰ γίνει).

Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἀφοῦ μέ τὸ θάνατό του ἐπάτησε (συνέτριψε) τὸ θάνατο, καὶ χάρισε ζωὴ, στοὺς νεκρούς πού ἦταν στά μνήματα.

Στίχ. α' Ἄς ἀναστηθεῖ ὁ Θεός, καὶ ἄς

διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β' Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ' Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ' Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα... Χριστὸς ἀνέστη...

Καὶ νῦν... Χριστὸς ἀνέστη...

Εἰρηνικά.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε ἐλέησον.

Ἵπέρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπέρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου, καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας, καὶ φόβου Θεοῦ εισιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπέρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ῥηθιδόξων χριστιανῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (.....), τοῦ

διασκορπισθοῦν οἱ ἐχθροὶ του, καὶ ἄς φύγουν πανικόβλητοι ἀπὸ μπροστά του αὐτοὶ πού τόν μισοῦν.

Στίχ. β' Ὅπως διαλύεται ὁ καπνός, ἄς διαλυθοῦν, ὅπως λιώνει τό κερί μπροστά στή φωτιά.

Στίχ. γ' Ἐτσι θά χαθοῦν οἱ ἁμαρτωλοὶ μπροστά ἀπὸ τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Οἱ Δίκαιοι ὅμως θά εὐφρανθοῦν.

Στίχ. δ' Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα πού καθιέρωσε ὁ Κύριος, ἄς σκιρτήσουμε ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε κατ' αὐτήν.

Δόξα... Χριστὸς ἀνέστη...

Καὶ νῦν... Χριστὸς ἀνέστη...

Εἰρηνικά.

Μέ εἰρήνη ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Κύριε, ἐλέησέ μας.

Γιὰ τὴν εἰρήνη πού ἔρχεται ἀπὸ ἐπάνω, ἀπὸ τόν Θεό, καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιὰ τὴν εἰρήνη ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, γιὰ τὴ σταθερότητα τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ γιὰ τὴν ἔνωση ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιὰ τόν ἅγιο αὐτόν ναό, καὶ γιὰ ἐκείνους πού μέ πίστη, μέ εὐλάβεια καὶ μέ φόβο Θεοῦ εισέρχονται σ' αὐτόν, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιὰ τούς εὐσεβεῖς καὶ ῥηθιδόξους χριστιανούς, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιὰ τόν ἀρχιεπισκόπο μας (.....), γιὰ τὴ σεβαστὴ τά-

τιμίῳ πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους, πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ καὶ τοῦ κατὰ ξηρὰν θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τῆς (πόλεως) ταύτης, πάσης πόλεως καὶ χώρας καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Σοὶ Κύριε.

Ὅτι πρέπει σοι, πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ

ξί τῶν ἱερέων, γιὰ τοὺς διακόνους (τοὺς ὑπηρέτες) τοῦ Χριστοῦ, γιὰ ὅλους τοὺς κληρικούς καὶ τοὺς λαϊκούς, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ τὸ εὐσεβές ἔθνος μας, γιὰ κάθε ἀρχὴ καὶ ἐξουσία σ' αὐτό, καὶ γιὰ τὸν φιλόχριστο στρατὸ μας στὴν ξηρὰ, στὴ θάλασσα καὶ στὸν ἀέρα, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ τὴν πόλιν αὐτή, γιὰ κάθε πόλιν καὶ χωριό, καὶ γιὰ ὅσους κατοικοῦν σ' αὐτές μὲ πίστη, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ εὐεργετικούς ἀνέμους, γιὰ εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ γιὰ καιροὺς εἰρηνικούς, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ ὅσους ταξιδεύουν στὴ θάλασσα καὶ στὴ στεριά, γιὰ ὅσους εἶναι ἄρρωστοι, κουρασμένοι, αἰχμάλωτοι, καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τους, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἐμεῖς ἀπὸ κάθε θλίψη, ὀργή, κίνδυνο καὶ ἀνάγκη, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ, μὲ τὴ δική σου χάρι.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυντη, ὑπερευλογημένη, ἔνδοξη Κυρία μας, τὴ Θεοτόκο, καὶ παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζί μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους, ἃς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ καθένας μας ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μας, στὸν Χριστό, τὸν Θεό μας.

Σ' ἐσένα, Κύριε.

(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί σ' ἐσένα πρέπει

προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κανών.

Ωιδὴ Α'.

«Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας».

Δόξα τῇ ἀγίᾳ Ἀναστάσει σου, Κύριε.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀνατάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὄρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος. (γ').

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.

Μικρὰ Συναπτὴ.

κάθε δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνηση, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κανόνας.

Ωιδὴ Α'.

Σήμερα εἶναι ἡμέρα Ἀναστάσεως, λαοί, ἅς γιορτάσουμε λαμπρά. Εἶναι Πάσχα, Κυρίου Πάσχα. Διότι ὁ Χριστὸς ὁ Θεός μᾶς μετέφερε ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό, κι ἐμεῖς ψάλλουμε ἐπινίκιο ὕμνο.

Δόξα στὴν ἀγία Ἀνάστασή σου, Κύριε.

Ἄς καθαρίσουμε τίς αἰσθήσεις καὶ θά μπορέσουμε νὰ δοῦμε τὸ Χριστό, πού ἀστράφτει μέσα στὸ ἀπλησίαστο φῶς τῆς Ἀναστάσεως, καὶ θά τὸν ἀκούσουμε μεγαλόπρεπα νὰ μᾶς λέγει, χαίρετε, καθὼς θά τοῦ ψάλλουμε ἐπινίκιο ὕμνο.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Οἱ οὐρανοὶ (οἱ Ἄγγελοι) ἅς εὐφραίνονται, (ὅπως ἀξίζει στὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως), καὶ ἡ γῆ ἅς σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαση, καὶ ἅς γιορτάζει ὁ κόσμος ὁ ὄρατός ὅλος καὶ ὁ ἀόρατος. Γιατί ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς, πού εἶναι ἡ αἰώνια εὐφροσύνη (χαρά).

Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἀφοῦ μέ τὸ θάνατό του πάτησε (συνέτριψε) τὸ θάνατο, καὶ χάρισε ζωὴ, στοὺς νεκρούς πού ἦταν στὰ μνήματα.

Ἀφοῦ ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸν τάφο, ὅπως ὑποσχέθηκε, ἔδωσε σ' ἐμᾶς τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ μέγα ἔλεος.

Μικρὴ Συναπτὴ.

<p>Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι. Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. Σοὶ Κύριε. Ὅτι σὸν τὸ κράτος καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν</p> <p>Ωιδὴ Γ'.</p> <p>«Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατοργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα».</p> <p>Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἔστερέεται.</p> <p>Χθές συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).</p>		<p>Πάλι καὶ πάλι ἄς παρκαλέσουμε τὸν Κύριο. Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ μου, μέ τῇ δικῇ σου χάρι.</p> <p>Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυπτη, ὑπερευλογημένη, ἐνδοξη Κυρία μας, τῇ Θεοτόκο, καὶ παντοτεινῇ Παρθένο Μαρία, μαζί μέ ὄλους τοὺς Ἁγίους, ἄς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὁ καθένας μας τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τῇ ζωῇ μας, στὸν Χριστό, τὸν Θεό μας. (Σ' ἐσένα, Κύριε). (Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί δική σου εἶναι ἡ ἐξουσία καὶ δική σου εἶναι ἡ Βασιλεία καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ωιδὴ Γ'.</p> <p>Ἐλᾶτε νά πιοῦμε καινούριο ποτό, τό ὅποιο δέν προέρχεται ἀπὸ ἄγωνα πέτρα, ἀλλά ποτό πού εἶναι πη- γῆ ἀφθαρσίας, καὶ πού τό ἔκενε νά πηγάσει ἀπὸ τὸν τάφο ὁ Χριστός, ἐπάνω στὸν ὅποιο εἴμαστε στερεωμένοι.</p> <p>Τώρα τὰ σύμπαντα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ φῶς, καὶ ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ καὶ ὁ ἄδης. Ἄς ἐορτάζει λοιπὸν ὅλη ἡ κτίση, τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, στήν ὁποία ἔχει στηριχθεῖ.</p> <p>Χθές ἔμπαινα κι ἐγὼ στὸν τάφο μαζί σου, Χριστέ· Σήμερα πού ἀναστήθηκες, ἀναστήνομαι μαζί σου· Χθές σταυρωνόμουν μαζί σου· Ἐσύ δόξασέ με, Σωτήρα, στή Βασιλεία σου. Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).</p>
--	--	---

<p>Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ὑπακοή. Προλαβοῦσαι τὸν ὀρθρον αἰ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδίδω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα, δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον, ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ωιδὴ Δ' . «Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος». Ἄρσεν μὲν, ὡς διανοιῶσαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ὡς βροτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται, ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.</p>		<p>Μικρὴ συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. (Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μας καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ὑπακοή. Ἀφοῦ ἦλθαν πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴ οἱ φίλες τῆς Μαρίας (τῆς Μαγδαληνῆς) καὶ βρῆκαν τὴν πέτρα νὰ ἔχει ἀποκυλισθεῖ ἀπὸ τὸ μνημα, ἄκουαν ἀπὸ τὸν Ἄγγελο· Γιατί ζητεῖτε ἀνάμεσα στοὺς νεκροὺς ὡς ἄνθρωπο, αὐτὸν ποῦ ζεῖ μέσα στό αἰώνιο φῶς; Τρέξετε καὶ κηρύξτε στὸν κόσμο, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, ἀφοῦ θανάτωσε τὸν θάνατο· Γιατί εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποῦ σώζει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ωιδὴ Δ' . Ἐπάνω στή θεϊκὴ σκοπιὰ ὁ θεόπνευστος Ἀββακούμ ἄς σταθεῖ μαζί μας, καὶ ἄς μᾶς δείξει φωτοφόρο Ἄγγελο, ποῦ λέγει μέ δυνατὴ φωνή· Σήμερα ἦλθε ἡ σωτηρία στὸν κόσμο, διότι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ὡς παντοδύναμος. Ὁ Χριστός εἶναι τὸ ἀρσενικὸ παιδί ποῦ ἄνοιξε τὴν παρθενικὴ μήτρα τῆς Θεοτόκου· Καὶ ἐπειδὴ τρώγεται (μέ τὴ θεία κοινωνία), ὀνομάσθηκε καὶ ἀμνός· Ὄνομάσθηκε καὶ ἄμωμος (ἀμόλυντος), ἐπειδὴ ἦταν ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κάθε ἠθικὴ κηλίδα, καὶ εἶναι τὸ δικό μας πασχαλινὸ ἀρνί· Καὶ ἐπειδὴ εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ὀνομάζεται τέλειος.</p>
---	--	---

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυῖδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ ἤλατο σκιρτῶν, ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16).

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ωιδὴ Ε'.

«Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μυρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

Τὴν ἄμετρον σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Αἴδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Ὁ Χριστὸς πού δοξολογεῖται ἀπὸ μᾶς, ὡς στεφάνι (κύκλος τελειότητας) γεμάτος ἀγαθότητα, θυσιάσθηκε γιὰ ὅλους μὲ τὴ θέλησή του, καὶ ἔγινε γιὰ μᾶς πασχαλινό ἀρνί πού μᾶς καθάρισε. Καὶ πάλι μετὰ τὴ θυσία του ἔλαμψε γιὰ μᾶς ὡς ὠραῖος ἥλιος τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ πρόγονος τοῦ Θεανθρώπου ὁ Δαυῖδ χόρευε καὶ πηδοῦσε ἀπὸ χαρὰ μπροστὰ στὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, ἢ ὅποια ἦταν σκιά καὶ προτύπωση τῶν μελλόντων. Καὶ ἐμεῖς οἱ πιστοί, ὁ λαὸς ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, βλέποντας νὰ ἐκπληρώνονται τὰ σύμβολα καὶ οἱ τύποι στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἄς εὐφρανθοῦμε μὲ θεία εὐφροσύνη, διότι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ὡς παντοδύναμος.

Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16).

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).

Μικρὴ συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί εἶσαι ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος Θεός, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ωιδὴ Ε'.

Ἄς ξυπνήσουμε ἀπὸ τὰ βαθιά χαράματα, καὶ ἀντὶ μύρου ἄς προσφέρουμε τὸν ὕμνο μας στὸν Κύριο. Καὶ θὰ δοῦμε τὸ Χριστό, τὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, νὰ ἀνατέλλει σὲ ὅλους τὴ ζωὴ.

Ὅταν εἶδαν τὴν ἄπειρη εὐσπλαγχνία σου αὐτοὶ πού ἦταν δεμένοι μὲ τίς ἀλυσίδες τοῦ ἀδῆ, προχωροῦσαν βιαστικά πρὸς τὸ φῶς μὲ χαρούμενα βήματα χειροκροτώντας τὸ αἰώνιο Πάσχα.

<p>Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καί συννεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Ὅτι ἡγίασται καί δεδόξασται τό πάντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομά σου, τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ὡιδή ΣΤ'.</p> <p>«Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου».</p> <p>Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα, Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καί ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.</p> <p>Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καί ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρί, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16).</p>		<p>Ἄς πλησιάσουμε κρατώντας λαμπάδες στὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος βγαίνει ἀπὸ τὸν τάφο ὡς Νυμφίος, καί ἄς γιορτάσουμε μαζί με τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, πού ἀγαποῦν τίς ἐορτές, τὸ Πάσχα τοῦ Θεοῦ πού δίνει τὴ σωτηρία.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρὴ συναπτή... (Σελ. 17). Ἐκφώνηση. (Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί εἶναι ἁγιασμένο καί δοξασμένο τό πάντιμο καί μεγαλόπρεπο ὄνομά σου, τοῦ Πατέρα καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καί πάντοτε καί στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ὡιδή ΣΤ'.</p> <p>Κατέβηκες στὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς, καί συνέτριψες τοὺς αἰωνίους μοχλοὺς, πού κατεῖχαν τοὺς φυλακισμένους, Χριστέ, καί τριήμερος, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς ἐβγήκε ἀπὸ τὸ κῆτος, ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο.</p> <p>Ἀφοῦ φύλαξες ἄθικτες τίς σφραγίδες, Χριστέ, ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, ἐσύ πού δέν ἐβλαψες τίς κλειστές πύλες τῆς Παρθένου κατὰ τὴ γέννησή σου, καί ἄνοιξες γιὰ μᾶς τίς πύλες τοῦ παραδείσου.</p> <p>Σωτήρα μου, Ἐσύ τό γεμάτο ζωὴ καί ἀδύνατο νά θυσιασθεῖ ἀπὸ ἄλλους σφάγιο, ἀφοῦ ὡς Θεός θυσίασες θεληματικά τὸν ἑαυτό σου προσφέροντάς τον στὸν Πατέρα, ἀνέστησες μαζί σου τὸν Ἀδάμ με ὄλο τό γένος του, ὅταν ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16).</p>
---	--	--

<p>Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις.</p> <p>Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Κοντάκιον.</p> <p>Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄιδου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος· ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.</p> <p>Ὁ Οἶκος.</p> <p>Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· Ὡ φίλαι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν, Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ κείμενον ἐν τῷ μνήματι, ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ, καὶ κλαύσωμεν, καὶ κράξωμεν· Ὡ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.</p>		<p>Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρὴ συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις.</p> <p>(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί Ἐσὺ εἶσαι ὁ Βασιλιάς τῶν ψυχῶν μας καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων Ἀμήν.</p> <p>Κοντάκιο.</p> <p>Ἄν καὶ κατέβηκες στὸν τάφο, Ἀθάνατε, ὁμως συνέτριψες τοῦ θανάτου τὴ δύναμη· Καὶ ἀναστήθηκες ὡς νικητὴς, Χριστέ Θεέ μας, λέγοντας Χαίρετε στίς Μυροφόρες Γυναῖκες, καὶ δωρίζοντας εἰρήνη στοὺς Ἀποστόλους σου, Ἐσὺ πού ἀνορθῶνεις, αὐτοὺς πού ἔπεσαν (ἐξ αἰτίας ἁμαρτίας).</p> <p>Οἶκος.</p> <p>Ὅταν κάποτε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, πού ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τὸν φυσικὸ ἥλιο ἔδυσε (βυθίσθηκε) στὸν τάφο, οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ἔτρεξαν πρωτὶ-πρωτὶ γιὰ νά τὸν βροῦν ὡς φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ ἐφώναζαν μεταξύ τους· Ὡ φίλες, ἐλάτε νά ἀλείψουμε ἀπαλά σῶμα γεμάτο ἀπὸ ζωὴ, ἀλλὰ θαμμένο· Σάρκα πού ἤλθε νά ἀναστήσει τὸν Ἀδὰμ, πού ἔπεσε (ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας) καὶ βρίσκεται στὸ μνήμα· Ἄς πᾶμε καὶ ἄς βιαστοῦμε, ὅπως οἱ Μάγοι, καὶ ἄς τὸν προσκυνήσουμε, καὶ ἄς προσφέρουμε τὰ μύρα ὡς δῶρα, σ' αὐτόν πού εἶναι τυλιγμένος ὄχι σέ σπαργάνα ἀλλὰ σέ σεντόνι· Καὶ ἄς κλάψουμε, καὶ ἄς κράξουμε· Κύριε, σήκω ἀπὸ τὸν τάφο, Ἐσὺ πού προσφέρεις ἀνάσταση, σ' αὐτοὺς πού ἔπεσαν (ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας).</p>
--	--	---

<p>Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Πεντηκοσταρίου. Τῇ ἀγία καὶ μεγάλη Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, αὐτὴν τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.</p> <p>Στίχοι. Χριστὸς κατελθὼν πρὸς πάλιν Ἄιδου μόνος, λαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκῦλα.</p> <p>Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.</p> <p>Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον, Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτὸς σοῦ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν, ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ. Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. (γ'.)</p> <p>Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). (γ'.).</p> <p>Ωιδὴ Ζ'.</p> <p>«Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ Πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος</p>		<p>Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Πεντηκοσταρίου. Κατὰ τὴν ἀγία καὶ μεγάλη Κυριακῇ τοῦ Πάσχα γιορτάζομεν τὴν ἴδια τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.</p> <p>Στίχοι. Ὁ Χριστὸς ἀφοῦ κατέβηκε μόνος, νὰ παλέψῃ μέ τὸν ἄδην, ἀνέβηκε, ἀφοῦ πῆρε πολλὰ λάφυρα γιὰ τὴν νίκη του.</p> <p>Σ' Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ ἐξουσία στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ἀφοῦ εἶδαμε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἅς προ- σκυνήσουμε τὸν ἅγιο, Κύριο, Ἰησοῦ, τὸν μόνον ἀναμάρτητο. Τὸν Σταυρό σου, Χριστέ, προσκυνοῦμε καὶ τὴν ἀγία σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμε καὶ δοξάζομε. Διότι Ἐσύ εἶσαι Θεὸς μας, ἐκτὸς ἀπὸ σένα ἄλλον δέν γνωρί- ζομε, τὸ ὄνομά σου ἐπικαλούμεθα. Ἐλᾶτε ὅλοι οἱ πι- στοί, νὰ προσκυνήσουμε τὴν ἀγία Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διότι νὰ, ἦλθε μέ τὸν Σταυρό χαρὰ σέ ὅλον τὸν κόσμο. Δοξολογώντας γιὰ πάντα τὸν Κύριο ὑμνοῦμε τὴν ἀνάστασή του. Διότι ἀφοῦ ὑπέμεινε Σταυρό γιὰ χά- ρη μας, μέ τὸ θάνατό του ἐξαφάνισε τὸ θάνατο. γ'.).</p> <p>Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). (γ'.).</p> <p>Ωιδὴ Ζ'.</p> <p>Αὐτὸς πού λύτρωσε τοὺς νέους ἀπὸ τὸ καμίνι, ἀφοῦ ἔγινε ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ μέ τὸ πάθος του ντύνει τὴ θνητότητα, (τὴ θνητὴ ἀνθρώπινη φύση), μέ</p>
---	--	--

εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος».

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὃν δὲ ὡς θνητόν, μετὰ δακρῶν ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικὸν σοῖς, Χριστέ, Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰαίδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς Ἐγέρσεως οὐσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16).

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Εἶη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὡιδὴ Η'.

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτῆ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

τὴν ὠραιότητα τῆς ἀφθαρσίας. Ὁ μόνος ἄξιος δοξολογίας τῶν πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Οἱ εὐσεβεῖς γυναῖκες μέ μύρα ἔτρεξαν πίσω σου Ἀλλὰ αὐτόν πού ζητοῦσαν μέ δάκρυα ὡς θνητό, χαίροντας τόν προσκύνησαν ὡς ζωντανό Θεό, καὶ ἔφεραν στούς Μαθητές σου, Χριστέ, τὴ χαρμόσυνη εἶδηση τῆς Ἀναστάσεώς σου, πού ἔγινε κατὰ τρόπο μυστηριώδη.

Γιορτάζουμε τὴ νέκρωση τοῦ θανάτου, τὴ συντριβὴ τοῦ ἄδη, τὴν ἀρχὴ μιᾶς ἄλλης ζωῆς, τῆς αἰώνιας, καὶ σκιρτῶντας ὑμνοῦμε τὸν αἰτιό της, τὸν μόνον ἄξιο δοξολογίας Θεό τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξο.

Ἀληθινὰ εἶναι ἱερὴ καὶ πανηγυρικώτατη αὕτη ἡ σωτηριώδης καὶ ὀλόφωτη νύχτα, πού προαναγγέλλει τὴ λαμπροφόρα ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, κατὰ τὴν ὁποία τὸ αἰώνιο φῶς, ὁ Χριστός, ἀφοῦ βγήκε ἀπὸ τὸν τάφο σωματικά μᾶς ἐφώτισε ὅλους.

Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16).

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).

Μικρὴ συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

Ἄς εἶναι ἡ παντοδυναμία τῆς Βασιλείας σου εὐλογημένη καὶ δοξασμένη, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὡιδὴ Η'.

Αὕτη ἡ ὀνομαστὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ πρώτη τῆς ἑβδομάδος, ἡ βασιλίσσα καὶ κυρία, εἶναι ἐορτὴ ἐορτῶν (ἀνώτερη ἀπὸ τίς ἐορτές), καὶ πανηγυρὴ πανηγύρεων (μεγαλύτερη ἀπὸ τίς πανηγύρεις), κατὰ τὴν ὁποία

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐξῶς τᾶ τέκνα σου ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε εἰς σὲ βεβαπτίσαμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Αὕτη ἡ κλητή...».

(Ὁ Εἰρμός τῆς Η'. ῶδης, ὡς ἀνωτέρω).

Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16).

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).

Μικρά Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι ἠυλόγηταί σου τὸ ὄνομα καὶ δεδόξασται σου ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Τιμιωτέρα.

δοξολογοῦμε τὸν Χριστὸ στοὺς αἰῶνες.

Ἐλᾶτε, πιστοί, νὰ μεταλάβουμε κατὰ τὴν ἐπίσημη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, πού εἶναι καὶ ἡμέρα τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸ καινούριο προῖόν τοῦ ἀμπελιοῦ (ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ) ὑμνῶντας τὸν ὡς Θεὸ στοὺς αἰῶνες.

Ἵψωσε γύρω-γύρω τὰ μάτια σου, Σιών (Ἐκκλησία), καὶ δές· Γιατί νὰ, ἦλθαν σ' ἐσένα ὡς θεοφώτιστα ἀστέρια ἀπὸ τὴ Δύση καὶ τὸν Βορρᾶ καὶ τὸν Νότο καὶ τὴν Ἀνατολή τὰ τέκνα σου, καὶ εὐλογοῦν μέσα στοὺς κόλπους σου τὸν Χριστὸ στοὺς αἰῶνες.

Πατέρα Παντοκράτορα, καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, ἡ Φύση πού εἶσαι ἓνα μέ τρία πρόσωπα, πού εἶσαι ἐπάνω ἀπὸ κάθε οὐσία καὶ κάθε θεό, στό ὄνομά σου ἔχουμε βαπτισθεῖ, κι ἐσένα δοξολογοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἵμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

«Αὕτη ἡ κλητή...».

(Ὁ Εἰρμός τῆς Η'. ῶδης, ὅπως παραπάνω).

Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16).

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).

Μικρὴ συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί εἶναι ἁγιασμένο τὸ ὄνομά σου καὶ δοξασμένη ἡ Βασιλεία σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Τιμιωτέρα.

<p>Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτὸς ἐν ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνωμεν. (Ἀντί ταύτης ψάλλεται ἡ Θ'. ᾠδὴ μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων). Ὡιδὴ Θ'.</p> <p>Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὸν ἐθελουσίως παθόντα καὶ ταφέντα καὶ ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου. «Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου, Σιών, σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου».</p> <p>Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὸν ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου Χριστόν τὸν Ζωοδότην. (Φωτίζου, φωτίζου...).</p> <p>Χριστὸς τό καινόν Πάσχα, τό ζωόθυτον θῦμα, ἀμνός Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν κόσμου.</p> <p>Ὡ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς· μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοί, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.</p> <p>Σήμερον πᾶσα κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὅτι Χριστὸς ἀνέστη καὶ ἄδης ἐσκυλεύθη. («Ὡ θείας, ὦ φίλης ...»).</p> <p>Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.</p>		<p>Τὴ Θεοτόκο καὶ Μητέρα τοῦ Φωτὸς, ἅς τὴν μεγαλύνουμε τιμώντας τὴν μέ ὕμνους. (Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ' ᾠδὴ μετὰ τὰ Μεγαλυναρία της). Ὡιδὴ Θ'.</p> <p>Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτόν πού με τὴ θέλησή του ἔπαθε καὶ ἐτάφη (θάφτηκε) καὶ ἀναστήθηκε τριήμερος ἀπὸ τὸν τάφο.</p> <p>Φωτίζου (νά φωτίζεσαι), ναί φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ (ἡ Ἐκκλησία)· διότι ἡ δόξα (ἡ λάμψη) τοῦ Κυρίου ἀνέτειλε σ' ἐσένα. Χόρευε τώρα καὶ σκίρτα ἀπὸ ἀγαλλίαση, νέα Σιών (Ἐκκλησία)· Κι ἐσύ, ἀγνή Θεοτόκε, χαῖρε καὶ εὐφραίνου με τὴν Ἀνάσταση τοῦ Υἱοῦ σου.</p> <p>Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὸν Χριστό τὸν Ζωοδότη, πού ἀναστήθηκε τριήμερος ἀπὸ τὸν τάφο. (Φωτίζου, φωτίζου...).</p> <p>Ὁ Χριστὸς εἶναι τό νέο πασχαλινὸ ἀρνί, πού θυσιάσθηκε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου, ὁ Ἀμνός (τὸ Ἀρνί) τοῦ Θεοῦ, πού σηκώνει τὴν ἀμαρτία τοῦ κόσμου.</p> <p>Ὡ πόσο θεϊκὴ! πόσο ἀγαπητὴ! πόσο γλυκύτατη ἦταν ἡ φωνὴ σου, ὅταν ἀνήγγειλες ὅτι θά εἶσαι μαζί μας μέχρι τὰ τέλη τῶν αἰῶνων, Χριστέ· Αὐτὴν κατέχοντες ἐμεῖς οἱ πιστοὶ ὡς ἄγκυρα ἐλπίδας γεμίζουμε ἀπὸ ἀγαλλίαση.</p> <p>Σήμερα ὅλη ἡ Κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρεται, Γιατί ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ λαφυραγωγῆθηκε (ἀπογυμνώθηκε) ὁ ἄδης. («Ὡ θείας...»).</p> <p>Δόξα στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα.</p>
---	--	--

<p>Μεγάλυνον, ψυχή μου, τῆς τρισυποστάτου, καὶ ἀδιαιρέτου Θεότητος τό κράτος.</p> <p>Ὡ Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ Ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.</p> <p>Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Χαῖρε, Παρθένε, χαῖρε, χαῖρε, εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη, σὸς γὰρ Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου. («Ὡ Πάσχα τὸ μέγα»).</p> <p>Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένη, ἀγνή Παρθένε, χαῖρε καὶ πάλιν ἐρῶ χαῖρε, ὁ σὸς Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.</p> <p>(«Φωτίζου, φωτίζου...»).</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16).</p> <p>Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).</p> <p>Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).</p> <p>Ἐκφώνησις.</p> <p>Ὅτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπουσι, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.</p> <p>Ἀμήν.</p> <p>Ἐξαποστειλάριον.</p> <p>Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγειρας ἐκ</p>		<p>Μεγάλυνε, ψυχή μου τὴ δύναμη τῆς Θεότητος, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία πρόσωπα, καὶ εἶναι ἀδιαίρετη.</p> <p>Χριστέ, πού εἶσαι τὸ μέγα καὶ ἱερώτατο πασχαλινὸ σφάγιο (θῦμα)· Χριστέ, πού εἶσαι ἡ σοφία καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμή του· Ἀξιώσέ μας, νά σέ ἀπολαύσουμε, πὶό τέλεια καὶ φανερά, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Βασιλείας σου πού δέ βραδυναίει (εἶναι ἀτελείωτη).</p> <p>Καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Χαῖρε, Παρθένε, χαῖρε, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δοξασμένη, γιατί ὁ Υἱὸς σου ἀναστήθηκε τριήμερος ἀπὸ τὸν τάφο. («Ὡ Πάσχα τὸ μέγα»).</p> <p>Ὁ Ἄγγελος φώναζε δυνατὰ στὴ Χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό, ἀγνή Παρθένε, χαῖρε, καὶ πάλι θά σοῦ πῶ χαῖρε, γιατί ὁ Υἱὸς σου ἀναστήθηκε τριήμερος ἀπὸ τὸν τάφο.</p> <p>(«Φωτίζου, φωτίζου...»).</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16).</p> <p>Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).</p> <p>Μικρὴ συναπτή. (Σελ. 17).</p> <p>Ἐκφώνηση.</p> <p>(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί ἐσένα ὑμνοῦν ὅλες οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπουν τὴ δοξολογία, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ἐξαποστειλάριο.</p> <p>Ἀφοῦ κοιμήθηκες τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου ὡς θνητός ἐσύ ὁ Βασιλιάς καὶ Κύριος, ἀναστήθηκες τριήμερος ση-</p>
--	--	---

φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον (γ').

Αἶνοι. Στίχοι.

Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις, σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Αἰνεῖτε αὐτόν, πάντες οἱ Ἄγγελοι αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτόν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτόν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.

Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα.

Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, αἰνεῖτε αὐτόν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ.

Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, αἰνεῖτε αὐτόν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ, Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Ἕμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς ὁ μόνος παντοδύναμος.

Ὁ τὸν Ἄϊδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον

κάνοντας τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τῆ φθορᾶ καὶ καταργώντας τὸν θάνατο, Ἐσὺ Χριστέ, τὸ Πάσχα πού χαρίζει τὴν ἀφθαρσία, πού χαρίζει τὴ σωτηρία τοῦ Κόσμου. (γ').

Αἶνοι. Στίχοι.

Κάθε πλάσμα πού ἀναπνέει, ἄς δοξάσει τὸν Κύριο. Ἕμνεῖτε τὸν Κύριο οἱ Ἄγγελοι ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἕμνεῖτε τὸν ἐκεῖ ψηλά. Σ' ἐσένα πρέπει ὕμνος, στό Θεό.

Ἕμνεῖτε τὸν ὅλοι οἱ Ἄγγελοί του. Ἕμνεῖτε τὸν ὅλες οἱ οὐράνιες Δυνάμεις του.

Ἕμνεῖτε τὸν γιὰ τὰ ἔργα τῆς παντοδυναμίας του· Ἕμνεῖτε τὸν σύμφωνα μέ τό πλῆθος τοῦ μεγαλείου του.

Ἕμνεῖτε τὸν μέ τὸν ἦχο τῆς σάλπιγγας· Ἕμνεῖτε τὸν μέ ψαλτηρί (ἔγχορδο ὄργανο) καὶ κιθάρα.

Ἕμνεῖτε τὸν μέ τύμπανα καὶ ἱερούς χορούς· Ἕμνεῖτε τὸν μέ χορδές καὶ ὄργανα.

Ἕμνεῖτε τὸν μέ ἠχηρά κύμβαλα (τά χάλκινα πιάτα τῆς μουσικῆς)· Ἕμνεῖτε τὸν μέ κύμβαλα πού προκαλοῦν πάταγο· Κάθε πλάσμα πού ἀναπνέει ἄς ὕμνεῖ τὸν Κύριο.

Τροπάρια.

Ἕμνοῦμε, Χριστέ, τό σωτηριῶδες Πάθος σου, καὶ δοξάζουμε τὴν Ἀνάστασή σου.

Ἐσὺ πού ὑπέμεινες Σταυρό, καὶ κατάργησες τό θάνατο, καὶ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς εἰρήνευσε τὴ ζωὴ μας, Κύριε, ὡς ὁ μόνος παντοδύναμος.

Ἐσὺ πού λαφυραγώγησες τὸν ἄδη καὶ ἀνέστησες

ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου, Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες ὑμνοῦμέν σε, Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρὶ. Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας σταυρόν. Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοιξαν, Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρᾶς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μηνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ

τόν Λάζαρο μέ τὴν Ἀνάστασή σου, Χριστέ, ἀξιώσέ μας νά σέ ὑμνοῦμε καὶ νά σέ δοξάζουμε μέ καθαρὴ καρδιά.

Δοξάζοντας τὴ συγκατάβασή σου (τὴν ταπεινώσή σου), πού ἀρμόζει στό Θεό, σέ ὑμνοῦμε, Χριστέ. Γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο καὶ ὑπῆρχες ἀχώριστος ἀπὸ τὸν Πατέρα. Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος καὶ μέ τὴ θέλησή σου ὑπέμεινες Σταυρό. Ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, ὡς νά ἔβγαινες ἀπὸ νυφικό θάλαμο, γιά νά σώσεις τὸν Κόσμο. Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα.

Στίχ. Ἄς ἀναστηθεῖ ὁ Θεός, καὶ ἄς διασκορπισθοῦν οἱ ἐχθροὶ του, καὶ ἄς φύγουν πανικόβλητοι ἀπὸ μπροστά του αὐτοὶ πού τὸν μισοῦν.

Σήμερα ἀναδείχθηκε γιά χάρη μας Πάσχα ἱερό· Πάσχα καινούριο, ἅγιο· Πάσχα μυστηριώδες· Πάσχα πανσεβάσμιο· Πάσχα πού εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἀμόλυντο· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα πού μᾶς ἀνοιξε τίς πύλες τοῦ παραδείσου· Πάσχα πού ἀγιάζει ὅλους τοὺς πιστούς.

Στίχ. Ὅπως διαλύεται ὁ καπνός, ἄς διαλυθοῦν, ὅπως λιώνει τὸ κερί μπροστά στή φωτιά.

Ἐλᾶτε, γυναῖκες, πού φέροντε τὴ χαρμόσυνη εἶδηση, καὶ πεῖτε στήν Ἱερουσαλήμ ἔπειτα ἀπὸ ὅσα εἶδατε· Δέξου ἀπὸ μᾶς τίς χαρμόσυνες ἀγγελίες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ· Χόρευε, σκίρτα ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, Ἱερουσαλήμ, βλέποντας τὸν Χριστό, νά προέρχεται ὡς νυμφίος ἀπὸ τὸ μνήμα.

Στίχ. Ἔτσι θά χαθοῦν οἱ ἁμαρτωλοὶ μπροστά ἀπὸ τό

προσώπου του Θεού, και οί δίκαιοι
εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος,
ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὗρον
Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς
προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε
τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν
ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε,
τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος,
ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τὸ τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα,
Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν
χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, ὦ Πάσχα λύτρον
λύτης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον ὡσπερ ἐκ
παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστός, τὰ Γύναια χαρᾷ
ἔπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ
πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἴπω-
μεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς·
Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω
βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτω
θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν
χαρισάμενος (γ'·).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ Δίκαιοι ἄς εὐφρανθοῦν.

Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, ἀφοῦ ἦλθαν κατὰ τὰ χα-
ράματα στὸ μνήμα αὐτοῦ πού δίνει ζωὴ, βρῆκαν Ἄγγελο
νά κάθεται ἐπάνω στὴν πέτρα, καὶ αὐτὸς
ἀπευθυνόμενος σ' αὐτές ἔλεγε τὰ ἐξῆς: Γιατί ζητεῖτε τὸν
ζωντανό μαζί μέ τούς νεκρούς; Γιατί θρηνεῖτε γιά τόν
ἄφθαρτο, σάν νά ἔχει πέσει στή φθορά; Πηγαίνετε καί
κηρύξτε στοὺς Μαθητές του (τὴν Ἀνάσταση).

Στίχ. Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα πού καθιέρωσε ὁ Κύριος,
ἄς σκιρτήσουμε ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε
κατ' αὐτήν.

Πάσχα τῆς χαρᾷς, Πάσχα, Πάσχα τοῦ Κυρίου, Πά-
σχα πανσεβάσμιο ἀνέτειλε γιά μᾶς· Πάσχα, ἄς
ἀγκαλιάσουμε μέ χαρά ὁ ἕνας τόν ἄλλον· Πάσχα πού
μᾶς λυτρώνει ἀπὸ τὴ λύπη· Γιατί σήμερα, ἀφοῦ
ἀνέτειλε ὁ Χριστός ἀπὸ τὸν τάφο, ὡς ἀπὸ νυφικό θάλα-
μο, γέμισε τίς γυναῖκες ἀπὸ χαρά λέγοντας· Κηρύξτε
στοὺς Ἀποστόλους (τὴν Ἀνάσταση).

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Εἶναι ἡμέρα Ἀναστάσεως σήμερα, ἄς γίνουμε λα-
μπροί πρὸς χάρη τῆς πανηγύρεως, καὶ ἄς ἀγκαλιάσουμε
ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Ἄς ποῦμε, ἀδελφοί, καὶ σ' αὐτούς πού
μᾶς μισοῦν· Ἐλάτε νά συγχωρήσουμε τὰ πάντα πρὸς
χάρη τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ἄς φωνάξουμε ἔτσι· Ὁ Χρι-
στός ἀναστήθηκε ἀπὸ τούς νεκρούς, ἀφοῦ μέ τό θάνατό
του πάτησε (συνέτριψε) τό θάνατο, καὶ χάρισε ζωὴ,
στοὺς νεκρούς πού ἦταν στά μνήματα. (γ'·).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

<p>Αντίφωνα. Αντίφωνον Α'.</p> <p>Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.</p> <p>Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.</p> <p>Στίχ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.</p> <p>Στίχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου.</p> <p>Στίχ. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καὶ ψαλάτωσάν σοι.</p> <p>Αντίφωνο Β'.</p> <p>Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς.</p> <p>Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούια.</p> <p>Στίχ. Ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς.</p> <p>Στίχ. Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδόν σου, ἐν πᾶσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.</p> <p>Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων, καὶ καταδεξάμενος, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, Εἰς ὧν τῆς ἁγίας</p>		<p>Αντίφωνα. Αντίφωνο Α'.</p> <p>Στίχ. Ἀλαλάξτε πρὸς τιμὴν τοῦ Κυρίου ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς.</p> <p>Μέ τίς πρεσβείες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.</p> <p>Στίχ. Ψάλατε λοιπὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ὀνόματός του.</p> <p>Στίχ. Πεῖτε στό Θεό· Πόσο φοβερὰ εἶναι τὰ ἔργα σου.</p> <p>Στίχ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς ἄς σέ προσκυνήσουν καὶ ἄς σοῦ ψάλουν.</p> <p>Στίχ. Αντίφωνο Β'.</p> <p>Στίχ. Ὁ Θεός εἶθε νά μᾶς σπλαχνισθεῖ καὶ νά μᾶς εὐλογήσει.</p> <p>Σῶσε μας, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, πού ἀναστήθηκες ἀπό τοὺς νεκρούς, ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε, Ἀλληλούια (Ὑμνεῖτε τὸ Θεό).</p> <p>Στίχ. Εἶθε νά ἐμφανίσει τό πρόσωπό του σ' ἐμᾶς καὶ νά μᾶς ἐλεήσει.</p> <p>Στίχ. Γιά νά γίνει γνωστός στή γῆ ὁ δρόμος σου, καὶ σέ ὅλα τὰ ἔθνη ἡ σωτηρία σου.</p> <p>Στίχ. Ἄς σέ δοξολογοῦν οἱ λαοί, Θεέ, ἄς σέ δοξολογοῦν οἱ λαοὶ ὅλοι.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού, μολονότι εἶσαι ἀθάνατος, καταδέχθηκες γιά τὴ δική μας σωτηρία, νά λάβεις σάρκα ἀπό τὴν Ἁγία Θεοτόκο καὶ Ἀειπάρθενο Μαρία, καὶ ἐγινες ἄνθρωπος χωρὶς ἀλλοίωση, καὶ σταυρώθηκες, Χριστέ Θεέ μας, ἀφοῦ πάτησες τό θάνατο μέ τό δικό σου θάνατο, ἐνῶ ἤσουν ἕνας</p>
--	--	---

Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.
 Ἀντίφωνον Γ' .
 «Ἀναστήτω ὁ Θεός...». (Σελ. 14).
 «Χριστὸς ἀνέστη...». (Σελ. 16).
 Εἰσοδικόν.
 Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ... (Ὡς ἀνωτέρω).
 Ἀπολυτίκιον.
 «Χριστὸς ἀνέστη...». (Σελ. 16).
 Ἡ Ὑπακοή.
 «Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον...». (Σελ. 18).
 Κοντάκιον.
 «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ...». (Σελ. 21).
 Τρισάγιον.
 Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε, Ἀλληλούια.
 Ἀναγνώσματα.
 Ἀπόστολος.
 Πράξεις Ἀποστόλων. (Α' . 1-8).
 Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποησάμην περὶ πάντων, ᾧ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ πνεύματος ἁγίου οὓς ἐξελέξατο ἀνελήφθη· οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ

ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, πού δοξαζέσαι μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, σῶσε μας.
 Ἀντίφωνο Γ' .
 «Ἀναστήτω ὁ Θεός... (Σελ. 14).
 «Χριστὸς ἀνέστη...». (Σελ. 16).
 Εἰσοδικό.
 Μέσα σέ ἱερές συνάξεις δοξολογεῖτε τόν Θεό, δοξολογεῖτε τόν Κύριο, ὅσοι κατάγεσθε ἀπό τή γενιά τοῦ Ἰακώβ, πού λέγεται καί Ἰσραήλ.
 Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ... (Ὅπως Παραπάνω).
 Ἀπολυτίκιο.
 Χριστὸς ἀνέστη...». (Σελ. 16).
 Ὑπακοή.
 «Προλαβοῦσαι τόν ὄρθρον...». (Σελ. 18).
 Κοντάκιο.
 «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ...». (Σελ. 21).
 Τρισάγιο.
 Ὅσοι βαπτισθήκατε στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ντυθήκατε τό Χριστό. Ἀλληλούια.
 Ἀναγνώσματα.
 Ἀπόστολος.
 Πράξεις Ἀποστόλων. (Α' . 1-8).
 Τό πρῶτο βιβλίο (τό Εὐαγγέλιο), τό ἔγραψα, Θεόφιλε, γιά ὅλα, ὅσα ἔκανε καί δίδαξε ὁ Ἰησοῦς ἀπό τήν ἀρχή τῆς δράσεώς του μέχρι τήν ἡμέρα, κατά τήν ὁποία ἀναλήφθηκε, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωσε ἐντολές μέ συνεργό τό Ἅγιο Πνεῦμα στούς Ἀποστόλους, τούς ὁποίους ὁ ἴδιος ἐξέλεξε (διάλεξε)· Σ' αὐτούς παρουσίασε τόν ἑαυτό του ζωντανό μετὰ τά Πάθη του μέ πολλές

λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου· ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ ἐν πνεύματι βαπτισθήσεσθε ἀγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες, Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ; εἶπεν δὲ πρὸς αὐτούς· Οὐχ ὑμῶν ἐστὶν γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ· ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μου μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην (Α'. 1-17).

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν. Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης· οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, ἵνα

ἀποδείξεις ἐπὶ σαράντα ἡμέρας, κατὰ τίς ὁποῖες ἐμφανίζοταν σ' αὐτούς καὶ τοὺς ἔλεγε τὰ σχετικά μὲ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καὶ συναναστρεφόμενος μαζί τους τοὺς ἔδωσε παραγγελία, νά μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νά περιμένουν νά πραγματοποιηθεῖ ἡ ὑπόσχεση τοῦ Πατρὸς, τὴν ὁποία ἀκούσατε, ἔλεγε, ἀπὸ τό στόμα μου· Διότι ὁ Ἰωάννης βάπτισε μέ νερό, ἐσεῖς ὅμως θά βαπτισθεῖτε μέ Πνεῦμα Ἅγιο μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες. Καὶ τότε ἦλθαν ὅλοι μαζί καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν λέγοντας· Κύριε, πές μας, ἐάν κατὰ τίς ἡμέρες αὐτές θά ἀποκαταστήσεις τὴν παλιά δόξα καὶ βασιλεία γιὰ τὸν Ἰσραήλ; Καὶ ἀπάντησε σ' αὐτούς· Δέν εἶναι δικό σας δικαίωμα, νά γνωρίζετε χρόνια ἢ ἐποχές πού ὁ Πατέρας κράτησε ἀποκλειστικά στή δική του ἐξουσία, ἀλλὰ θά λάβετε δύναμη, ὅταν θά ἔλθει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἐπάνω σας, καὶ θά εἴσθε γιὰ μένα μάρτυρες καὶ στήν Ἱερουσαλήμ καὶ σέ ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ στή Σαμαρεία καὶ μέχρι τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην (Α'. 1-17).

Κατὰ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας ὑπῆρχε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Λόγος ἦταν ἀχώριστος κοντὰ στό Θεό καὶ ἦταν Θεός ὁ Λόγος. Αὐτός ἦταν ἐξ ἀρχῆς ἐνωμένος μέ τὸν Θεό. Ὅλα ἐγίναν διὰ μέσου αὐτοῦ, καὶ χωρὶς αὐτὸν δέν ἔγινε τίποτε ἀπὸ ὅσα ἐγίναν. Μέσα του ὑπῆρχε ζωὴ, καὶ ἡ ζωὴ ἦταν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸ φῶς φέγγει στό σκοτάδι καὶ δέν μπόρεσε (σκοτάδι) νά νικήσει τό φῶς. Παρουσιάσθηκε ἓνας ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεό· τό ὄνομά του ἦταν Ἰωάννης· Αὐτός ἦλθε

πάντες πιστεύσωσιν δι' αὐτοῦ. Οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον, ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. Εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν. Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας. Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγεν λέγων· Οὗτος ἦν ὃν εἶπον, Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὃτι πρῶτός μου ἦν. Καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος· ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωυσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.

Λόγος Κατηχητικός.

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ

γιά νά δώσει μαρτυρία, νά μαρτυρήσει δηλαδή γιά τό φῶς, γιά νά πιστέψουν ὅλοι μέσω αὐτοῦ. Δέν ἦταν ἐκεῖνος τό φῶς, ἀλλά ἦλθε γιά νά μαρτυρήσει γιά τό φῶς. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἦταν τό φῶς τό ἀληθινό, τό ὁποῖο φωτίζει κάθε ἄνθρωπο πού ἔρχεται στόν κόσμο. Βρισκόταν ἀνέκαθεν μέσα στόν κόσμο, καὶ ὁ κόσμος ἔγινε διά μέσου αὐτοῦ, καὶ ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος, ὁ κόσμος δέν τόν ἀναγνώρισε. Ἦλθε στους δικούς του, καὶ οἱ δικοί του δέν τόν δέχθηκαν. Ὅσοι ὅμως τόν δέχθηκαν, ἔδωσε σ' αὐτούς τὴν ἐξουσία, νά γίνουν παιδιά τοῦ Θεοῦ, σ' αὐτούς πού πίστεψαν στό ὄνομά του. Αὐτοὶ δέν ἐγεννήθηκαν ἀπό γυναικεῖα αἵματα, οὔτε ἀπό σαρκική ἐπιθυμία, οὔτε ἀπό ἐπιθυμία καὶ θέλημα ἀνδρὸς, ἀλλά γεννήθηκαν ἀπό τὸν Θεό. Καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ παρέμεινε ἀνάμεσά μας, καὶ ἐμεῖς εἶδαμε τὴ δόξα του, πού ἦταν δόξα Μονογενοῦς Υἱοῦ ἐκ μέρους τοῦ Πατρὸς γεμάτη ἀπό χάρη καὶ ἀλήθεια. Ὁ Ἰωάννης μαρτυρεῖ γι' αὐτόν καὶ φωνάζει δυνατὰ λέγοντας· Αὐτός εἶναι γιά τὸν ὁποῖο ἔλεγα, ὅτι ἐκεῖνος πού ἔρχεται μετὰ ἀπὸ μένα προηγεῖται ἀπὸ μένα στή λαμπρότητα καὶ τὴ δόξα, γιατί ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ μένα. Καὶ ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῆς τελειότητάς του λάβαμε ὅλοι ἐμεῖς, καὶ λάβαμε χάρη ἐπάνω στή χάρη. Γιατί ὁ νόμος, πού ἀπὸ τὴν παράβασή του γίνονταν ἐνοχοὶ οἱ ἄνθρωποι, δόθηκε μέ τὸν Μωυσῆ πού ἦταν ἄνθρωπος, ἡ χάρη ὅμως καὶ ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἀληθείας διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πραγματοποιήθηκε.

Κατηχητικός λόγος.

Τοῦ μεταξύ τῶν Ἁγίων Πατέρων μας Ἰωάννου τοῦ

Χρυσοστόμου.

Εἴ τις εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως, Εἴ τις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴ τις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαυέτω νῦν τὸ δηνάριον. Εἴ τις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴ τις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως ἑορτασάτω. Εἴ τις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιοῦται. Εἴ τις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἑνάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴ τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἑνδεκάτην, μὴ φοβηθῆ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον. Ἀναπαύει τὸν τῆς ἑνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ τὸν ὑστερον ἔλεει, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει, κἀκεῖνῳ δίδωσι, καὶ τούτῳ χαρίζεται. Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται. Καὶ τὴν πρᾶξιν τιμᾶ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ· οὐκοῦν εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ πρῶτοι καὶ δεύτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει τρυφήσατε πάντες, ὁ μόσχος πολὺς μηδεὶς ἐξέληται πεινῶν. Πάντες ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ

Χρυσοστόμου.

Ἐάν κάποιος εἶναι εὐσεβῆς καὶ ἀγαπᾷ τὸν Θεό, ἅς ἀπολαμβάνει τὴν ὠραία αὐτὴ καὶ χαρμόσυνη πανήγυρη. Ἐάν κάποιος εἶναι δοῦλος καλοπροαίρετος, ἅς μπεῖ χαίροντας στή χαρὰ τοῦ Κυρίου του. Ἄν κάποιος κουράσθηκε νηστεύοντας, ἅς λάβει τώρα τὸ μισθὸ ὡς δίκαιη ἀμοιβή. Ἐάν κάποιος ἐργάσθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα, ἅς δεχθεῖ σήμερα τὴ δίκαιη ἀμοιβή. Ἐάν κάποιος ἦλθε μετὰ τὴν τρίτη ὥρα, ἅς γιορτάσει εὐχάριστα. Ἐάν κάποιος ἔφθασε μετὰ τὴν ἕκτη, ἅς μὴ ἀμφιβάλλει καθόλου· Γιατί δὲν θά βγεῖ ζημιωμένος. Ἐάν κάποιος καθυστέρησε στὴν ἑνάτη, ἅς πλησιάσει χωρὶς νά διστάζει καθόλου. Ἐάν κάποιος ἔφθασε μόνο κατὰ τὴν ἑνδεκάτη, ἅς μὴ φοβηθεῖ τὴν ἀργοπορία· Γιατί, ἐπειδὴ εἶναι φιλότιμος ὁ Κύριος, δέχεται τὸν τελευταῖον, ὅπως καὶ τὸν πρῶτο· Ἀναπαύει, αὐτόν πού ἔφθασε κατὰ τὴν ἑνδεκάτη, ὅπως αὐτόν πού ἐργάσθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα· Καὶ σὸν τελευταῖο δίνει ἔλεος καὶ τὸν πρῶτο περιποιεῖται· Καὶ σ' ἐκεῖνον δίνει, καὶ σ' αὐτόν χαρίζει· Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴ γνώμη ἀποδέχεται· Καὶ τὴν πράξη τιμᾶ καὶ τὴν πρόθεση ἐπαινεῖ· Λοιπὸν εἰσέλθετε ὅλοι στὴ χαρὰ τοῦ Κυρίου μας· Καὶ πρῶτοι καὶ δεύτεροι πάρετε τὸ μισθὸ σας. Πλούσιοι καὶ φτωχοὶ χορέψτε μαζί. Ἐγκρατεῖς καὶ ἀμελεῖς τιμήσατε τὴν ἡμέρα. Ὅσοι νηστεύσατε καὶ ὅσοι δὲ νηστεύσατε εὐφρανθεῖτε σήμερα. Τὸ τραπέζι εἶναι γεμάτο, ἀπολαῦστε το ὅλοι. Ὁ μόσχος εἶναι πολὺς, ἅς μὴ βγεῖ κανένας πεινασμένος. Ὅλοι ἀπολαῦστε τὸ συμπόσιο τῆς πίστεως. Ὅλοι ἀπολαῦστε τὸν πλοῦτο τῆς ἀγαθότητας. Κανένας ἅς μὴ θρηνεῖ γιὰ τὴ φτώχεια·

πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖτω
 πενίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς
 ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ
 τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον·
 ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς τοῦ Σωτήρος ὁ θάνατος.
 Ἐσβεσεν αὐτόν ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος.
 Ἐσκόλευσε τὸν Ἄϊδην, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἄϊδην.
 Ἐπίκρανε αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ,
 καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας, ἐβόησεν· ὁ Ἄϊδης,
 φησὶν, ἐπικράνθη συναντήσας σοι κάτω.
 Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη, καὶ
 γὰρ ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη.
 Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη, καὶ
 γὰρ ἐδεσμεύθη. Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῶ
 περιέτυχεν. Ἐλαβε γῆν, καὶ συνήνητησεν οὐρανῶ.
 Ἐλαβεν, ὅπερ ἔβλεπε, καὶ πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ
 ἔβλεπε. Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου,
 Ἄϊδη, τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστός, καὶ σὺ
 καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστός καὶ πεπτῶκασι
 δαίμονες. Ἀνέστη Χριστός, καὶ χαίρουσιν
 Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωὴ πολιτεύεται.
 Ἀνέστη Χριστός, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος.
 Χριστός γὰρ ἐγεῖρθεὶς ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν
 κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῶ ἡ δόξα καὶ τὸ
 κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.
 Ἀπολυτίκιον.
 Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσὸς
 ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν,
 ἀφιλαργυρίας τῶ κόσμῳ θησαυροῦς ἐναπέθετο,

Γιατί φάνηκε ἡ Βασιλεία γιὰ ὅλους. Κανένας ἄς μὴν
 θρηνεῖ γιὰ τὰ σφάλματά του· Γιατί ἀνέτειλε ἡ συγχώρη-
 ση ἀπὸ τὸν τάφο. Κανείς ἄς μὴ φοβᾶται τὸν θάνατο·
 Γιατί μᾶς ἐλευθέρωσε τοῦ Σωτήρα ὁ Θάνατος. Ἐσβησε
 τὸν θάνατο, ἐνῶ κατεχόταν ἀπὸ τὸν θάνατο. Λαφυρα-
 γώγησε τὸν ἄδη, αὐτὸς πού κατέβηκε στὸν ἄδη. Πίκρανε
 τὸν ἄδη, ὅταν γεύθηκε τὴ σάρκα του. Καὶ προλέγοντάς
 το αὐτὸ ὁ Ἡσαΐας ἐφώνασε· Ὁ ἄδης, λέγει, πικράθηκε,
 ὅταν σέ συνάντησε κάτω. Πικράθηκε, γιατί καταργήθη-
 κε. Πικράθηκε, γιατί ἔγινε περιγέλως. Πικράθηκε, γιατί
 νεκρώθηκε. Πικράθηκε γιατί καθαιρέθηκε. Πικράθηκε,
 γιατί δέθηκε. Ἐλαβε σῶμα, καὶ βρέθηκε μπροστά στο
 Θεό. Ἐλαβε γῆ (σῶμα) καὶ συνάντησε οὐρανό. Ἐλαβε
 αὐτὸ πού ἔβλεπε, καὶ ἔπεσε ἐξ αἰτίας αὐτοῦ πού δέν
 ἔβλεπε. Ποῦ εἶναι, θάνατε, τὸ φαρμακερὸ κεντρί σου;
 Ποῦ εἶναι, ἄδη, ἡ νίκη σου; Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός κι ἐσύ
 νικήθηκες. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καὶ ἔπεσαν οἱ δαίμο-
 νες. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, καὶ χαίρονται οἱ Ἄγγελοι.
 Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, καὶ κυριαρχεῖ ἡ ζωὴ.
 Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, καὶ δέν ὑπάρχει κανένας νεκρὸς
 σέ μνήμα. Γιατί ὁ Χριστός μέ τὴν Ἀνάστασή του ἀπὸ
 τοὺς νεκροὺς ἔγινε ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναστάσεως αὐτῶν πού
 κοιμήθηκαν τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου. Σ' αὐτόν ἀνήκει ἡ
 δόξα καὶ ἡ ἐξουσία στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.
 Ἀπολυτίκιο.
 Ἡ χάρις τοῦ στόματός σου, πού ἔλαμψε ὡς πυρσός,
 φώτισε τὴν οἰκουμένη· Διότι ἐναπέθεσε στὸν κόσμο θη-
 σαυροὺς ἀφιλαργυρίας· Ὑπέδειξε σ' ἐμᾶς τὸ ὕψος τῆς

τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν·
 Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη
 Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ,
 σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε,
 δόξα Σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Κύριε ἐλέησον. (γ').

Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

(Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν) Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς
 Θεὸς ἡμῶν ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου
 καὶ παναμώμου ἁγίας Αὐτοῦ μητρὸς, δυνάμει τοῦ
 τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ, προστασίαις τῶν
 τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων ἁσωμάτων,
 ἱκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου, προφήτου
 Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων,
 ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν ἁγίων
 ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων, τῶν ὁσίων
 καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἁγίων καὶ
 δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, καὶ
 πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σώσαι ἡμᾶς, ὡς
 ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΤΩΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Δόξα τῇ Ἁγία καὶ ὁμοουσίῳ...

ταπεινοφροσύνης. Ἀλλὰ ἐκπαιδεύοντάς μας μέ τά δικά
 σου λόγια, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, Πρέσβευε στὸν
 Λόγο, τὸν Χριστὸ τὸν Θεό, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Ἀπόλυση.

Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ μας, ἡ ἐλπίδα μας, Κύριε,
 δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Κύριε ἐλέησον. (γ').

Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησέ μας..

(Αὐτὸς πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς), ὁ Χρι-
 στὸς, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς μας, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς καθα-
 ρώτατης καὶ ἀμόλυντης ἁγίας Μητέρας του, μέ τή δύ-
 ναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πού δίνει ζωή, μέ τίς προστα-
 σίες τῶν τιμίων, ἐπουρανίων Δυνάμεων τῶν Ἀγγέλων,
 μέ τίς ἱκεσίες τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου
 καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ φημι-
 σμένων Ἀποστόλων, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινί-
 κων (μέ ὠραῖες νίκες) Μαρτύρων, τῶν ὁσίων (ἀσκητῶν)
 καὶ θεοφόρων (πού φέρουν τό Θεό μέσα τους) Πατέρων
 μας, τῶν ἁγίων καὶ Δικαίων θεοπατόρων (προγόνων
 τοῦ Χριστοῦ) Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τοῦ ἁγίου (τῆς
 ἡμέρας), τοῦ ὁποῖου τή μνήμη ἐορτάζουμε, καὶ ὅλων
 τῶν ἁγίων, νά μᾶς ἐλεήσει καὶ νά μᾶς σώσει ὡς ἀγαθὸς
 καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Δόξα τῇ Ἁγία καὶ ὁμοουσίῳ...

<p>(Σελ. 13-14). Ειρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα...</p> <p>Κύριε ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου, εἰσάκουσόν μου, Κύριε. Κύριε. ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ εἰσάκουσόν μου, Κύριε.</p> <p>Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἔσπερινή εἰσάκουσόν μου, Κύριε.</p> <p>Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-8)</p> <p>Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύριε τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἴλασμός ἐστιν.</p> <p>Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου, ἤλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.</p> <p>Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας, ἐλπιάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.</p> <p>Ἵτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις· καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.</p> <p>Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη,</p>		<p>(Σελ. 13-14). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα...</p> <p>Κύριε, πολλές φορές ἔκραξα πρὸς ἐσένα, εἰσάκουσέ με, εἰσάκουσέ με, Κύριε. Κύριε, ἔκραξα σ' ἐσένα, ἄκουσέ με, δῶσε προσοχή στή φωνή τῆς ἰκεσίας μου. Ὅταν κράζω σ' ἐσένα, εἰσάκουσέ με, Κύριε.</p> <p>Ἄς κατευθυνθεῖ ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα κατ' εὐθειᾶν μπροστά σου. Ἡ ἰκετευτικὴ ὕψωση τῶν χειρῶν μου ἄς γίνεῖ δεκτὴ ὡς βραδυνὴ θυσία. Εἰσάκουσέ με, Κύριε.</p> <p>Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-8)</p> <p>Ἐὰν ἐξετάσεις προσεκτικὰ τίς ἀνομίες μας, Κύριε, Κύριε, ποιὸς μπορεῖ, νὰ ἀντέξει (τῇ δίκαιη κρίση σου); Γνωρίζω ὁμῶς, ὅτι κοντὰ σ' ἐσένα ὑπάρχει ἡ συγχώρηση.</p> <p>Γιὰ τό ὄνομά σου, (πού θυμίζει ἀγαθότητα), δείχνω ὑπομονή σ' ἐσένα, Κύριε. Ὑπομένει ἡ ψυχὴ μου στά λόγια σου. Ἐλπίζει ἡ ψυχὴ μου στόν Κύριο.</p> <p>Ἀπό τὰ βαθιὰ χαράματα μέχρι τὴν προχωρημένη νύχτα, ἀπό τὰ βαθιὰ χαράματα, ἄς στηρίζει ὁ νέος Ἰσραὴλ (οἱ χριστιανοί) τὴν ἐλπίδα του στόν Κύριο.</p> <p>Διότι κοντὰ στό Θεό ὑπάρχει τό ἔλεος (ἡ εὐσπλαχνία), καὶ εἶναι ἀφθονὴ ἡ λύτρωση κοντὰ του. Καὶ αὐτὸς θὰ λυτρώσει τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ ὅλες τίς ἀνομίες του.</p> <p>Δοξολογεῖτε τὸν Κύριο ὅλα τὰ ἔθνη, ἐπαινέστε τον</p>
---	--	---

ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

ἽΟτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Τροπάρια.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα τὸν Θεὸν λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε.

Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ ἐν δόξῃ φοβερᾷ, καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἔπλασεν.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς Γυναιξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον, Ζωοδότα Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἐν δὲ τῇ ἐγέρσει σου

ὄλοι οἱ λαοί.

Διότι ἀποδείχθηκε παντοδύναμο τὸ ἔλεός του σ' ἐμᾶς, καὶ ἡ ἀξιοπιστία τοῦ Κυρίου παραμένει αἰώνια.

Τροπάρια.

Αὐτὸν πού προαίωνια γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα, τὸν Θεὸ Λόγο (τὸν Χριστό), πού σαρκώθηκε (ἐγίνε ἄνθρωπος) ἀπὸ τῆ Μαρίας Παρθένου, ἐμπρός, ἄς τὸν προσκυνήσουμε· Διότι ἀφοῦ ὑπέμεινε Σταυρό, παραδόθηκε στὴν ταφή, ὅπως ὁ ἴδιος θέλησε, καὶ ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἔσωσε ἐμένα τὸν πλανώμενον ἄνθρωπο.

Ὁ Χριστὸς, ὁ Σωτὴρας μας, ἀφοῦ κάρφωσε στὸν Σταυρό τὸ γραμματίο τῶν εἰς βάρος μας ἀμαρτιῶν, τὸ ἔσβησε, καὶ κατήργησε τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου· Προσκυνοῦμε τὴν τριήμερη Ἀνάστασή του.

Μαζί με τοὺς Ἀρχαγγέλους ἄς ὑμνήσουμε τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἀνάσταση· Διότι αὐτὸς εἶναι λυτρωτὴς καὶ Σωτὴρας τῶν ψυχῶν μας· Καὶ μέ δόξα φοβερὴ καὶ ἰσχυρὴ δύναμη πάλι θά ἔλθει, γιὰ νά κρῖνει τὸν κόσμο πού ἔπλασε.

Ἐσένα, πού σταυρώθηκες καὶ θάφτηκες, Ἄγγελος σέ κήρυξε Δεσπότη (Κύριο), καὶ ἔλεγε στίς γυναῖκες· Ἐλᾶτε νά δεῖτε, ὅπου ἦταν θαμμένος ὁ Κύριος· Διότι ἀναστήθηκε, ὅπως εἶπε, ὡς Παντοδύναμος· Γι' αὐτό σέ προσκυνοῦμε ἐσένα τὸν μόνον ἀθάνατο, Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησέ μας.

Μέ τὸν Σταυρό σου κατήργησες τὴν κατάρα τοῦ ξύλου (τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως). Μέ τὴν ταφή σου νέκρωσες τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου. Καὶ μέ τὴν Ἀνάστασή

ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό σοι
βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἡνοίγησάν σοι, Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου,
πυλωροὶ δὲ Ἄιδου ἰδόντες σε ἔπτηξαν· πύλας γὰρ
χαλκᾶς συνέτριψας καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς
συνέθλασας καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκότους καὶ
σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Δόξα...

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων
ἀναμέλψωμεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου
προσπέσωμεν λέγοντες· ὁ ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς,
καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ
Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παρθῆθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου τῆς χάριτος
ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βᾶτος οὐκ ἐκαίετο
καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ
Παρθένος ἔμεινας, ἀντὶ στόλου πυρός,
δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωυσέως
Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος.

Σοφία. Ὁρθοί.

Φῶς ἰλαρὸν ἀγίας δόξης, ἀθανάτου Πατρὸς,
οὐρανίου, ἀγίου, μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ,

σου φώτισες τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Γί' αὐτό φωνά-
ζουμε σ' ἐσένα· Εὐεργέτα Χριστέ Θεέ μας, δόξα σοι.

Ἀνοίχθηκαν μπροστά σου, Κύριε, μέ φόβο οἱ πύλες
τοῦ θανάτου, καὶ οἱ θυρωροὶ τοῦ ἄδη, μόλις σέ εἶδαν,
ζάρωσαν ἀπό φόβο. Διότι συνέτριψες τίς χάλκινες πύ-
λες, καὶ ἔσπασες τοὺς μοχλοὺς τοὺς σιδερένιους, καὶ
μᾶς ἔβγαλες ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ τὴ σκιά τοῦ θανάτου,
καὶ ἔκοψες τὰ δεσμὰ μας.

Δόξα ...

Τὸν ὕμνο γιὰ τὴ σωτηρία μας, ἄς ἀναπέμψουμε
ψάλλοντας μέ τὰ στόματά μας· Ἐλᾶτε ὅλοι στὸν οἶκο (τό
ναό) τοῦ Κυρίου, νά πέσουμε ἐμπρὸς τοῦ εὐλαβικά λέ-
γοντας· Ἐσύ, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκες ἐπάνω στό ξύλο,
καὶ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, καὶ βρῖσκεσαι
στοὺς κόλπους (στήν ἀγκαλιά) τοῦ Πατρὸς, συγχώρησε
τίς ἁμαρτίες μας.

Καὶ νῦν Θεοτοκίο.

Προσέρασε καὶ ἔφυγε ἡ σκιά τοῦ (παλαιοῦ τοῦ
Ἑβραϊκοῦ) νόμου, διότι ἦλθε ὁ νόμος τῆς χάριτος (ὁ χρι-
στιανικός)· Διότι, ὅπως ἡ βᾶτος τοῦ Μωυσῆ δέν καιγό-
ταν, μολονότι ἔβγαζε φλόγες, ἔτσι Παρθένος γέννησες
καὶ Παρθένος ἔμεινες· Ἀντὶ στόλου πυρός, (πού
ὀδηγοῦσε τοὺς Ἑβραίους στήν ἔρημο) ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος
τῆς δικαιοσύνης, ἀντὶ τοῦ Μωυσῆ ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρας
τῶν ψυχῶν μας.

Εἴσοδος..

Ἐδῶ εἶναι ἡ Σοφία. Σταθεῖτε ὀρθοί.

Φῶς χαρούμενο, ἀγίας δόξας, ἀθανάτου Πατρὸς,
οὐρανίου, ἀγίου, μακαρίου, Ἰησοῦ Χριστέ, ἦλθαμε κατὰ

ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἑσπερινόν, ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα Θεόν. Ἄξιόν σε ἐν πᾶσι καροῖς, ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσῖαις, Υἱὲ Θεοῦ, ζωὴν ὁ διδούς, Διὸ ὁ κόσμος σὲ δοξάζει.

Προκείμενον.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύνάμιν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Κ'. 19-25).

Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινῶν ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινῶν κρατῆτε, κεκράτηνται. Θωμᾶς δὲ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν

τῇ δύσει τοῦ ἡλίου, εἶδαμε φῶς ἑσπερινό, καὶ ὑμνοῦμε Πατέρα, Υἱό, καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, Θεό. Εἶναι ἄξιο, νὰ ὑμνεῖσαι Ἐσὺ σέ ὅλους τοὺς καιροὺς μέ φωνές αἰσιόδοξες (χαρούμενες), Υἱέ Θεοῦ πού δίνεις ζωή. Γι' αὐτό ὁ κόσμος σὲ δοξάζει.

Προκείμενο.

Ποιὸς Θεὸς εἶναι τόσο μεγάλος, ὅπως ὁ δικὸς μας Θεός; Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός πού κάνεις θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐκάνες γνωστή στὸς λαοὺς τὴ δύνάμη σου.

Στίχ. Εἶπα· Τώρα ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω αὐτὴ ἡ μεταβολὴ εἶναι ἔργο τῆς δυνάμεως τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Θυμήθηκα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Κ'. 19-25-26).

Ἐνῶ ἦταν βράδυ κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη πρώτη μέρα τῆς ἑβδομάδας, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ Μαθητὲς καὶ ἦταν κλειστὲς οἱ θύρες ἀπὸ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων, ἦλθε ὁ Ἰησοῦς καὶ στάθηκε στὴ μέση καὶ τοὺς λέγει· Εἰρήνη σ' ἐσᾶς. Καὶ λέγοντας αὐτό ἔδειξε σ' αὐτοὺς τὰ χεῖρα καὶ τὴν πλευρὰ του. Ἐχάρηκαν λοιπὸν οἱ Μαθητὲς, ὅταν εἶδαν τὸν Κύριο. Εἶπε λοιπὸν σ' αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη σ' ἐσᾶς. Ὅπως μέ ἀπέστειλε ὁ Πατήρ, ἔτσι κι ἐγὼ στέλνω ἐσᾶς. Καὶ μόλις εἶπε αὐτό φύσηξε σ' αὐτοὺς καὶ τοὺς λέγει, λάβετε Πνεῦμα Ἅγιο· Ἐάν σέ κάποιους συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες τους, συγχωρῶνται σ' αὐτοὺς, ἐάν σέ κάποιους τίς κρατήσετε παραμένουν ἀσυγχώρητες. Καὶ ὁ Θωμᾶς, πού στά Ἑλληνικά σημαίνει Δίδυμος, δέν ἦταν μαζὶ

ὁ Ἰησοῦς. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

Ἐκτενής.

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν εἴπωμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Κύριε παντοκράτορ ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἐλεός Σου, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος).

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, υἰαίας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ (πόλει, κώμη), ταύτῃ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν καὶ ἀφιερωτῶν τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων καὶ ἀοιδίμων κτιτόρων τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ταύτης,

τους, ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς. Τοῦ ἔλεγαν λοιπὸν οἱ ἄλλοι Μαθητές· Εἶδαμε τὸν Κύριο· Κι ἐκεῖνος εἶπε σ' αὐτούς· Ἐὰν δὲν ἴδω στὰ χεῖρια του τὰ σημάδια τῶν καρφιῶν, καὶ δὲ βάλω τὸ δάκτυλό μου στὰ σημάδια τῶν καρφιῶν, καὶ δὲ βάλω τὸ χέρι μου στὴν πλευρὰ του, δὲ θά πιστέψω.

Ἐκτενής .

Ἄς ποῦμε ὅλοι μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ μας, καὶ μὲ ὅλη τὴ διάνοιά μας. Ἄς ποῦμε:

Κύριε, ἐλέησέ μας.

Κύριε Παντοκράτορα, Θεέ τῶν πατέρων μας, σέ παρακαλοῦμε, ἐπάκουσέ μας καὶ ἐλέησέ μας.

Ἐλέησέ μας, Θεέ, σύμφωνα μὲ τὸ μέγα ἐλεός σου, σέ παρακαλοῦμε, ἄκουσέ μας καὶ ἐλέησέ μας.

Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπό μας (.....).

Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς ἱερεῖς, τοὺς ἱερομονάχους, τοὺς ἱεροδιακόνους καὶ τοὺς μοναχοὺς, καὶ γιὰ ὅλη τὴ χριστιανικὴ μας ἀδελφότητα.

Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ ἔλεος, ζωὴ, εἰρήνη, υἰαία, σωτηρία, προστασία, συγχώρηση καὶ ἄφεση (ἐλευθερία) τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, ὅλων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι κατοικοῦν μόνιμα καὶ προσωρινὰ στὴν πόλη αὐτή, (πα- ρακαλοῦμε) γιὰ τοὺς ἐνοριτες, τοὺς ἐπιτρόπους, τοὺς συνδρομητές καὶ δωρητές τῆς ἁγίας αὐτῆς Ἐκκλησίας.

Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ τοὺς μακαρίους καὶ ἀξιεπαίνους κτίτορες (τοὺς ἰδρυτές) τοῦ ἁγίου αὐτοῦ

καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσασμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς, κειμένων, καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ πανσέπτῳ ναῷ τούτῳ, κοπιώντων, ψαλλόντων καὶ ὑπὲρ τοῦ περιστῶτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου τὸ παρὰ Σοῦ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε. δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα, συνέτισον μὲ τὰ δικαιώματά σου.

Εὐλογητὸς εἶ, Ἄγιε, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου.

Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης.

ναοῦ, καὶ γιὰ ὅλους τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς μας, πού ἀναπαύθησαν στό παρελθόν, γιὰ ὅσους εἶναι εὐλαβικά θαμμένοι ἐδῶ, καὶ γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους πού εἶναι θαμμένοι παντοῦ.

Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιὰ ὅσους προσφέρουν καρπούς (δῶρα) καὶ κάνουν καλά ἔργα στὸν ἅγιο καὶ πανσέβαστο αὐτὸ ναό. Γι' αὐτούς πού κοπιάζουν καὶ ψάλλουν, καὶ γιὰ τὸν λαό, πού μᾶς περιστοιχίζει, καὶ περιμένει μὲ ἐλπίδα καὶ πόθο τὸ μέγα καὶ πλούσιο ἔλεος, πού προσφέρεται ἐκ μέρους σου.

Διότι εἶσαι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεός, καὶ γι' αὐτὸ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε (προσφέρουμε ταπεινά) τὴ δόξα. Στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καταξίωσέ μας, Κύριε, αὐτὸ τὸ βράδυ, νά φυλαχθοῦμε ἀναμάρτητοι.

Εἶσαι ἄξιος, νά δοξολογεῖσαι, Κύριε, Θεέ τῶν πατέρων μας, καὶ εἶναι ἄξιο, νά ὑμνεῖται καὶ νά δοξάζεται τὸ ὄνομά σου στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Ἄς ἔλθει, Κύριε, τὸ ἔλεός σου σ' ἐμᾶς, ὅπως ἀκριβῶς ἐλπίσαμε σ' ἐσένα.

Εἶσαι δοξασμένος, Κύριε, δίδαξέ με τὰ δικαιώματά σου (τίς ἐντολές σου).

Εἶσαι δοξασμένος, Δέσποτα, δῶσε μου σύνεση μὲ τίς ἐντολές σου.

Εἶσαι δοξασμένος, Ἄγιε, φώτισέ με μὲ τίς ἐντολές σου.

Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἶναι αἰώνιο· Μὴ παραβλέψεις ἐμᾶς, πού εἴμαστε ἔργα τῶν χειρῶν σου.

Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα
πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ
Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων. Ἀμήν.

Πληρωτικά.

Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινὴν δέησιν ἡμῶν τῷ
Κυρίῳ. Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον
ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ Σῇ χάριτι.

Τὴν ἐσπέραν παῖσαν, τελείαν, ἀγίαν,
εἰρηρικὴν καὶ ἀναμάρτητον, παρὰ τοῦ Κυρίου,
αἰτησώμεθα. Παράσχου, Κύριε.

Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα
τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ
Κυρίου αἰτησώμεθα.

Συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν
πλημμελημάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου
αἰτησώμεθα.

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παρὰ τοῦ Κυρίου
αἰτησώμεθα.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν
εἰρήνῃ καὶ μετάνοιᾳ ἐκτελέσαι, παρὰ τοῦ Κυρίου
αἰτησώμεθα.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα,
ἀνεπαίσχυντα, εἰρηρικά, καὶ καλὴν ἀπολογίαν
τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ
αἰτησώμεθα.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης,

Σ' ἐσένα πρέπει ἔπαινος, σ' ἐσένα πρέπει ὕμνος, σ'
ἐσένα πρέπει δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ
Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν
αἰώνων. Ἀμήν.

Πληρωτικά.

Ἄς συμπληρώσουμε τὴν ἐσπερινὴ δέησή μας στὸν
Κύριο. Κύριε, ἐλέησον.

Βοήθησέ μας, σῶσε μας, ἐλέησέ μας καὶ διαφύλαξέ
μας, Θεέ, μέ τῆ χάρη σου.

Ὁλόκληρη τὴ νύχτα ἄς τὴ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Θεὸ
τελεία, ἀγία, εἰρηρικὴ καὶ ἀναμάρτητη.

Δός μας αὐτὸ πού ζητοῦμε, Κύριε.

Ἄγγελον εἰρήνης πιστὸν ὁδηγὸ, φύλακα τῶν ψυχῶν
καὶ τῶν σωμάτων μας, ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Κύριο.

Συγγνώμη καὶ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν
παραλείψεών μας, ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Κύριο.

Τὰ καλὰ καὶ πνευματικὰ συμφέροντα γιὰ τίς ψυχές
μας, καὶ εἰρήνη γιὰ τὸν κόσμον, ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν
Κύριο.

Τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς μας μέ εἰρήνη καὶ με-
τάνοια νὰ ἐκπληρώσουμε, ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Κύριο.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς μας, χωρὶς πόνους, χω-
ρὶς ἐξευτελισμὸ, εἰρηρικά, καὶ καλὴ ἀπολογία μπροστὰ
στὸ φοβερὸ δικαστικὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ, ἄς ζητήσουμε
ἀπὸ τὸν Κύριο.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυντη,

ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ
ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων
μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ
πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ
παραθώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις,
καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ
Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἰρήνη πᾶσι.

Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Σοὶ Κύριε.

Εὐχὴ κεφαλοκλισίας.

(Μυστικῶς).

Ἐκφώνησις.

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον
καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ
τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόστιχα

Τροπάρια.

Ἡ Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτὴρ ἅπασαν
ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον
πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων.

(Σελ. 28-29).

Ἀπόλυσις. (Σελ. 36).

ὑπερευλογημένη, ἔνδοξη Κυρία μας, τῆ Θεοτόκο, καὶ
παντοτεινῆ Παρθένο Μαρία, μαζί μέ ὅλους τοὺς ἁγίους,
ἅς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ καθένας μας
ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας, στὸν Χρι-
στό, τὸν Θεό μας.

Σ' ἐσένα, Κύριε.

Διότι εἶσαι Θεὸς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, καὶ σ'
ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱό
καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς
αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰρήνη ἅς εἶναι σέ ὅλους.

Καὶ στό πνεῦμα σου.

Ἄς ὑποκλιθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.

Σ' ἐσένα ὑποκλινόμεθα, Κύριε.

Εὐχὴ κεφαλοκλισίας.

(Μυστικά).

Ἐκφώνηση.

Ἄς εἶναι ἡ παντοδυναμία τῆς Βασιλείας σου
εὐλογημένη καὶ δοξασμένη, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς
αἰῶνες τῶν αἰώνων. Εἶθε να γίνει ἔτσι.

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Ἡ ἀνάστασή σου, Χριστέ Σωτήρα, φώτισε ὅλη τὴν
οἰκουμένη. Καὶ ἀνακάλεσες ἀπὸ τὴν πτώση του τὸ δικό
σου πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μέ τοὺς στίχους τους.

(Σελ. 28-29).

Ἀπόλυση. (Σελ. 36).

Χριστός ανέστη... (Σελ. 16).

Χριστός ανέστη... (Σελ. 16).

